

PERCY JACKSON
VE OLİMPOSLULAR
MELEZ DOSYALARI

ALAMUT

RICK RIORDAN

Rick Riordan - Percy Jackson ve Olimposlular 6 - Melez Dosyaları

Percy Jackson
VE OLİMPOSLULAR

RICK RIORDAN

Percy Jackson ve Olimposlular - Melez Dosyaları Özgün Adı: Percy Jackson & The Olympians - The Demigod Files

Metin © 2009 by Rick Riordan İllüstrasyonlar © 2009 by Steve James Karakter illüstrasyonları © 2009 by Antonio Caparo

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. 19 Mayıs Mah. Golden Plaza No:I Kat: 10 Şişli 34360 İSTANBUL Tel: (0212) 373 77 00 2. Baskı: İstanbul, 2010

www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Belgin Selen Haktanır Us Yayıma hazırlayan: I isen C «ir Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic.A.Ş. Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:26 Acar Binası 34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-111-543-6 i

Sertifika No: II940

Melez yeğenlerim Otto ve Noahya...

İÇİNDEKİLER

Melez Kampı'ndan mektup / 1

Percy Jackson ve Kayıp Savaş Arabası / 3

Percy Jackson ve Bronz Ejderha / 33 Hermes oğulları Connor ve Travis Stoll ile bir söyleşi / 68

Ares kızı Clarisse La Rue ile bir söyleşi / 71

Athena kızı Annabeth Chase ile bir söyleşi / 73

Satir Kıvrıkcık Çalidibi ile bir söyleşi / 76

Poseidon oğlu Percy Jackson ile bir söyleşi / 78

Melez Kampı'nın haritası / 82

Annabeth Chase'in kamp valizi / 84

Perry Jackson ve Hades'in Kılıcı / 87

Olimpos Kare Bulmaca / 144

Olimpos Sözcük Avı / 146

On İki Olimpos Tanrısı + 2 / 148

Bulmacaların yanıtları / 150

Sevgili Genç Melez,

Şayet bu kitabı okuyorsan senden özür dilemem gerek. Çünkü hayatın çok daha tehlikeli hale gelmek üzere.

Büyük bir ihtimalle şu ana dek sıradan bir ölümlü olmadığımı öğrenmişsindir. Bu kitap, sıradan ölümlü bir çocuğun görmesine asla izin verilmeyen melezler dünyasının iç yüzü hakkında bilgiler içeriyor. Melez Kampı'mın başkatibi olarak umarım ki bu kitapta yer alan çok gizli bilgiler, eğitimin boyunca hayatta kalmam sağlayacak ipuçlarını ve anlayışı sana bahşeder.

Melez Dosyaları, Percy Jackson'ın daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış en tehlikeli üç macerasını konu alıyor. İlk olarak, Percy'nin Ares'in ölümsüz ve dehşet verici oğullarıyla karşılaşmasını okuyacaksınız, ikinci olarak, bugüne dek Melez Kampı'nda bir efsane olarak kabul edilen bronz

ejderhayla ilgili gerçekleri öğreneceksin. Son olarak da Hades'in nasıl yeni bir silah edindiğini ve Percy'nin bu silahın yaradılışında yer almaya nasıl zorlandığını göreceksin. Bu öykülerin amacı seni korkutmak değil; ancak bir kahramanın hayatının ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman son derece önemli.

Kheiron, aralarında Percy Jackson'ın, Annabeth Cha-se'in ve Kıvrıkcık Çalldibi'nin de bulunduğu en önemli kampçılarla yapılmış olan son derece gizli söyleşileri de seninle paylaşmama izin verdi. Bu söyleşilerin gizli kalması gerektiğini sakın unutma. Bu bilgileri melez olmayan birisiyle paylaştığın takdirde, Clarisse'nin elektrikli mızrağıyla peşine düşeceğini de aklından çıkarma. inan bana, bu senin için hiç de iyi olmaz.

Son olarak, eğitimin süresince sana yardımcı olacağım düşündüğüm birtakım çizimleri de kitaba ekledim. Melez Kampı'nda karşılaşacağın bazı melezlerin portreleri de bu çizimlerin arasında yer alıyor. Böylece onlarla karşılaştığında kim olduklarını bileceksin. Annabeth Cîase, kampta geçireceğin ilk yaz dönemi için yanma ne alman gerektiği konusunda sana yardımcı olmak adına kamp çantasının bir benzerini hazırlamamıza izin verdi. Kitapta bir de kamp haritası yer alıyor. Umarım bu harita kaybolmanı ve canavarlara yem olmanı engeller.

Kitabı dikkatle oku, çünkü maceraların daha yeni başlıyor. Tanrılar seninle olsun genç melez.

Sevgilerimle,

Rick Riordan

Melez Kampı Başkatibi

Percy Jackson

ve Kayıp

SAVAŞ ARABASI

D ışıarıdan gelen sesleri duyduğumda o günkü beşinci saatimize girmiş, fen dersi işliyorduk.

GICIRTI AY! AHHHHH! "HEYTI"

Sanki birisi içine iblis girmiş tavukların saldırısına uğramıştı. inanın bana, böyle bir olaya da şahit oldum. Ancak sınıfta kimse olan bitenin farkında değildi. Laboratuardaydık ve herkes konuşuyordu. Elimdeki deney şişesini yıkı-yormuş gibi yaparak usulca pencereye yaklaştım ve dışarı bir göz attım.

Ara sokakta kılıcını çekmiş bir kız duruyordu. Kız tıpkı bir basketbol oyuncusu gibi uzun boylu ve kaslıydı. Cılız kahverengi saçlı kızın üstünde bir kot pantolon, savaş botları ve kot ceket vardı. Her biri kuzgun büyüklüğünde kapkara kuşlardan oluşan bir sürüyle savaşıyordu. Üstü başı kuş tüyleriyle kaplanmıştı. Sol gözünün üstü kanyordu. Olanları izlerken kuşlardan teki kızın ceketinin üstüne oka

benzer bir tüy fırlattı. Ok kızın omzuna saplandı. Kız bi küfür savurup kılıcını kuşa salladı ama kuş uçuverdi.

Ne yazık ki bu kız tanıyordum. Adı Clarisse'ydi v Melez Kampı'ndaki eski düşmanımdı. Clarisse genellikle tüm seneyi Melez Kampı'nda geçirir; dolayısıyla okulları açık olduğu bir saatte, Manhattan'ın bu yakasında ne işi ol duğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Ancak başının dert te olduğu belliydi. Kuşlara karşı tek başına daha fazla da yanabileceği gibi görünmüyordu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Bayan White," dedim, "tuvalete gidebilir miyim? Ku sacağım galiba."

Hani öğretmenlerin en sevdiği sözcüğün lütfen olduğum söylerler ya? Yalan. Büyülü sözcük kuskamak. Bunu söylediği niz anda sınıftan çıkmanıza izin verirler. "Tamam, git!" dedi Bayan White. Laboratuardan dışarı fırladım ve koruyucu gözlükleri mi, eldivenlerimi ve önlüğümü çıkardım. Dalgakıran adl kalemim, yani en sevdiğim silahım da yanımdaydı.

Koridorda karşıma kimse çıkmadı. Spor salonundan dı şarı çıktım. Ara sokağa vardığımda Clarisse kılıcının dü kısmını sanki bir beysbol oyununda sayı turu yapacakmı gibi iblis kuşun kafasına indirmek üzereydi. Kuş cıyaklayı döne döne havaya yükseldi ama sonra duvara çarpıp bi çöp tenekesinin içine düştü. Clarisse'nin etrafında hala bi düzine kadar kuş uçuşuyordu. "Clarisse!" diye bağırdım.

Şaşkınlıkla öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Percy? Burada ne işin—"

Tam o anda başının üstünden bir sürü tüy ok geçti ve arkasındaki duvara saplandı.

"Burası benim okulum," dedim.

Clarisse "Hay aksi," diye homurdandı ama kuşlar daha fazla bir şey söylemesine engel oldular.

Hemen kalemimin kapağını açtım. Kalem bir anda bir metrelik bronz bir kılıca dönüştü. Clarisse'ye yardıma koşup kılıcımı kuşlara savurmaya ve üstüne yapışan kuş tüylerini etrafa saçmaya başladım. Birlikte, tüm kuşlar yerde bir tüy öbeği oluşturana kadar savaşmaya devam ettik.

ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Oramda buramda birkaç sıyrık oluşmuştu ama kayda değer bir yara almamıştım Koluma saplanan tüy oku çekip çıkardım. Neyse ki ok fazla derine saplanmamıştı.

Ucunda zehir olmadığı sürece bana bir şey olmazdı. Ceketimin cebinde acil durumlar için sakladığım ambrosiadan bir parça çıkarıp ikiye böldüm ve bir parçasını Clarisse'ye uzattım.

Clarisse "Yardıma ihtiyacım yok," dese de ambrosiyayı aldı.

Birkaç lokma yedik. Aşırıya kaçmamaya özen gösterdik çünkü tanrıların yiyeceği sizi küle çevirebilir. Sanırım bu

yüzden tanrıların çoğu gayet formda. Her neyse, birkaç saniye sonra sıyrıklarımız ve çürüklerimiz tamamıyla kayboldu.

Clarisse kılıcını kınına sokup ceketini silkeledi. "Eh... Sonra görüşürüz," dedi.

"Bir dakika!" dedim. "Böyle çekip gidemezsin."

"Giderim tabii."

"Neler oluyor? Kamptan bu kadar uzakta ne işin var? Neden o kuşlar peşine düştüler?"

Clarisse beni itti. Daha doğrusu itmeye çalıştı. Onun bu kaba saba hareketlerine alışmıştım. Ben hemen yana kayınca öne doğru tökezledi.

"Konuşsana," dedim. "Neredeyse okulumun önünde ölecektin. Neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

"Sen öyle san!"

"Bırak da sana yardım edeyim."

Bezgin bir edayla içini çekti. Suratına okkalkı bir yumruk patlatmayı istediğini biliyordum ama gözlerinde sanki başı fena halde dertteymiş gibi çaresiz bir ifade vardı.

"Sorun erkek kardeşlerim," dedi. "Bir eşek şakası."

"Hadi ya?" dedim ama bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Clarisse'nin Melez Kampı'nda bir sürü kardeşi var. Kardeşlerin hepsi de birbirine sataşır. Sanırım hepsi savaş tanrısı Ares'in çocukları olduğundan bu normal bir şey. "Hangi erkek kardeşlerin?" diye sordum. "Sherman mı? Mark mı?"

Clarisse korkuyla "Hayır," dedi. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. "Ölümsüz olan kardeşlerim," dedi. "Phobos ve Deimos."

Yakınlardaki bir parka gidip bir bankın üstüne oturduk ve bana olanları anlattı. Okula geri dönmek için acele etmiyordum. Bayan White hemşirenin beni eve yolladığını düşünmüş olmalıydı. Zaten altıncı ders iş eğitimi dersiydi. Bay Bell bu derste asla yoklama almazdı.

"Şu meseleyi bir açıklığa kavuşturalım," dedim. "Biraz gezmek için babanın arabasını gizlice aldın, sonra da araba ortadan kayboldu, öyle mi?"

Clarisse "O sıradan bir araba değil," diye homurdandı. "O bir savaş arabası! Ayrıca babam dışarı çıkarmamı kendisi söyledi. Sanırım... Bu bir sınav gibi bir şeydi. Günbatımında arabayı geri götürmem gerekiyordu ama —"

"Kardeşlerin arabayı çaldılar."

"Savaş arabasını çaldılar," dedi Clarisse. "Onlar savaş arabasını sık sık sürerler ama başkalarının sürmesinden hiç hoşlanmazlar. Bu yüzden de savaş arabasını benden çalıp peşime o salak ok fırlatan kuşları taktılar."

"Kuşlar babana mı ait?"

Clarisse kasvetli bir tavırla başını salladı. "Kuşlar babamın tapmağını korurlar. Her neyse, savaş arabasını bula-mazsam..."

Clarisse dokunsanız ağlayacak haldeydi. Ona hak vermiyor değilim hani. Babası Ares'in öfkesine daha önce de şahit olmuşum da bunun pek iç açıcı bir manzara olduğunu söyleyemem. Clarisse onu hayal kırıklığına uğratacak olursa babası onu fena yapardı. Cidden fena yapardı.

"Sana yardım edebilirim," dedim.

"Neden yardım edesin kı?" diye bağırdı Clarisse. "Arkadaşım falan değilim!"

Haklıydı. Clarisse bugüne dek bana milyonlarca kez kötü davranmıştı ama yine de ne onun ne de başka birisinin Ares tarafından pataklanması hoşuma gitmezdi. Tam bunu ona nasıl anlatacağımı düşünürken bir erkek sesi duydum: "Ay, şuna bak. Ağlamış galiba!"

Bir genç, telefon direğine yaslanmış bize bakıyordu. Üstünde yırtık pırtık bir kot pantolon, siyah bir tişört ve deri bir ceket vardı, başına da bir bandana takmıştı. Gözleri alev rengindeydi.

"Phobos." Clarisse yumruklarını sıktı. "Seni sersem, savaş arabası nerede?"

"Arabayı kaybettin ya?" dedi Phobos alaycı bir ses tonuyla. "Neden bana soruyorsun?"

beni—

Clarisse kılıcını çekip saldırıya geçti ama kılıcı savurur savurmaz Phobos gözden kayboldu ve kılıç telefon direğine saplandı.

Phobos aniden yanımdaki bankın üstünde belirdi. Gülüyordu ama Dalgakıran'ın sivri ucunu boğazına yöneltince gülmeyi kesti.

"Savaş arabasını tepemi attırmadan geri versen iyi olacak," dedim.

Phobos pis pis sırtıp istifini bozmamaya gayret etti. Daha doğrusu boğazına doğrulttuğum kılıca rağmen renk vermeye çalışıyordu. "Küçük erkek arkadaşım kim, Cla-risse? Artık savaşırken sana destek mi gerekiyor?"

"O benim erkek arkadaşım falan değil!" Clarisse kılıcına yapışıp telefon direğinden çıkarmaya çalıştı. "O arkadaşım bile değil. O Percy Jackson."

Phobos'un ifadesi bir anda değişti. Şaşırılmış, hatta endişelenmiş gibi bir hali vardı.

"Poseidon'un oğlu mu yani?" dedi. "Hani şu babamı öfkeleniren çocuk? Şu işe bak Clarisse. Can düşmanımızla mı takılıyorsun artık?"

"Onunla takıldığım falan yok!"

Phobos'un gözleri kıpkırmızı parladı.

Clarisse çılgılık attı. Sanki görünmez bir böcek ordusu tarafından saldırıya uğramış gibi kılıcı havaya savurmaya başladı. "Lütfen, yapma!"

"Ona ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Clarisse kılıcını çılgınlar gibi oraya buraya savurarak sokağın derinliklerine doğru geriledi.

Phobos'a "Kes şunu!" diye bağırdım. Kılıcımı boğazına

biraz daha yaklaştırdım ama bir anda gözden kaybolup yine telefon direğinin önünde belirdi.

"Heyecanlanma Jackson!" dedi. "Ona korktuğu şeyi gösteriyorum, o kadar."

Sonra gözleri normale döndü.

Clarisse nefes nefese yere yığıldı. "Seni pislik," dedi. "Seni... Seni bir elime geçirirsem... "

Phobos bana döndü. "Ya sen, Percy Jackson?" dedi. "Sen neden korkarsın? Emin ol ki öğreneceğim. Her zaman bir yolunu bulurum."

"Savaş arabasını geri ver," dedim sakın olmaya çalışarak. "Babanla daha önce kapışmıştım. Senden korkmuyorum."

Phobos güldü. "Korkunun kendisinden başka korkacak bir şey yok. Öyle derler, değil mi? Eh, dur sana bir sır vereyim mele. Korku benim. Savaş arabasını bulmak istiyorsan, gel de al. Araba suyun karşı tarafında. Hani şu minik yabani hayvanların yaşadığı yerde. Senin ait olduğun yer de orası değil mi zaten?"

Phobos parmaklarını şaklattı ve ardında sarı renkli bir buhar bırakarak kayboldu.

Şimdi size şunu söyleyeyim: Bugüne dek çok tatsız bir sürü ufak tanrıyla ve canavarla karşılaştım ama Phobos bunların en beteri idi. Kabadayıları sevmem. Okulda asla 'popüler' olmadım, o yüzden de hayatımın büyük bir kısmını beni ve arkadaşlarımı korkutmaya çalışan serserilere karşı koyarak geçirdim. Phobos'un bana bakarak pis pis gülmesi ve bir bakışıyla Clarisse'nin yere yığılışı... Yok, bu serseriye gününü gösterecektim.

Clarisse'nin ayağa kalkmasına yardım ettim. Suratı hala boncuk boncuk terle kaplıydı.
"Artık yardım etmemi istiyor musun?" diye sordum.
Her an saldırıya hazır bir biçimde metroya bindik ama karşımıza kimse çıkmadı. Clarisse yolda bana Phobos'la De-imos'tan bahsetti.
"Ufak tanrılar," dedi. "Phobos korku, Deimos da dehşettir."
"Aralarındaki fark ne?" diye sordum.
Clarisse yüzünü ekşitti. "Deimos daha büyük ve daha çirkin sanırım," dedi. "Kitleleri korkutmakta üstüne yoktur. Phobos tek tek insanları korkutur. Zihnine girebilir."
"Fobi sözcüğü buradan mı geliyor?" diye sordum.
"Evet," diye homurdandı Clarisse. "Phobos bununla gurur duyar. Tüm fobiler onun isminden türemiş. Hıyar!"
"Peki savaş arabasını kullanmanı neden istemiyorlar?"
"Arabayı genellikle Ares'in on beş yaşma basan oğulları kullanır. Bu bir gelenek haline gelmiş. Uzun zamandan sonra arabayı kullanan ilk kız ben oldum."
"Ne güzel."
"Bunu git de Phobos'la Deimos'a söyle. Benden nefret ediyorlar. Savaş arabasını mutlaka tapmağa geri götürmem gerek."
"Tapmak nerede?"
"86 numaralı rıhtımda. Gö%üpek adlı gemi."
"Ha, anladım." Düşündükçe her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı. O eski uçak gemisine hiç binmemiştim ama gemiyi askeri bir müze olarak kullandıklarını biliyordum. Büyük bir ihtimalle gemide yığınla silah, bomba ve başka tehlikeli şey vardı. Anlayacağınız, tam bir savaş tanrısının takılmak isteyeceği yerd.
"Günbatımına daha dört saat var," dedim. "Savaş arabasını bulabiliriz."
"Phobos 'suyun öteki tarafında' derken, neyi kast etti sence? Zeus aşkına, şu anda bir adadayız, Manhattan bir ada. Savaş arabası herhangi bir yönde olabilir!"
"Vaşhi hayvanlardan falan söz etti," dedim. "Minik vaşhi hayvanlar demişti."
"Hayvanat bahçesi olabilir mi?"
Başımınla onayladım. Suyun üstündeki bir hayvanat bahçesi Brooklyn'deki olabilir ya da... içinde minik vaşhi hayvanların olduğu, ulaşılması daha güç bir yer. Hani şöyle kimsenin bir savaş arabasının bulunabileceğini akıl etmeyeceği bir yer?
"Staten Adası," dedim. "Orada küçük bir hayvanat bahçesi var."
[14]
"Olabilir," dedi Clarisse. "Orası tam da Phobos'la De-imos'un bir şey saklamayı tercih edebileceği, gözlerden uzak bir yere benziyor. Ama yanılıyorsak—"
"Yanılacak vaktimiz yok."
Hemen Times Meydanı'nda metrodan indik ve iskeleye giden I numaralı trene atladık. Saat tam üç buçukta Staten Adası vapurundaydık. Bizimle birlikte vapura binen bir sürü turist de vardı, insanlar vapurun üst güvertesine dolmuşlar, yanından geçmekte olduğumuz Özgürlük Heykeli'nin fotoğraflarını çekmeye koyulmuşlardı.
Heykele bakıp "Bunu annesine bakarak yapmış," dedim.
Clarisse suratını ekşitip "Kim?" diye sordu.
"Bartholdi," dedim. "Özgürlük Heykeli'ni yapan adam. Athena'nın oğullarından biriymiş. Heykeli annesine benzeyecek biçimde tasarlamış. Yani, Annabeth bana böyle söylemişti."
Clarisse gözlerini devirdi. Annabeth en iyi arkadaşım ve bir mimari delisiydi. Sanırım arada sırada bana anlattığı şeyler hafızama kazınmıştı.
"Beş para etmez," dedi Clarisse. "Savaşta sana faydası dokunmayacak her türlü bilgi gereksizdir." Tam ona itiraz edecekken vapur bir kayaya çarpmış gibi öne doğru sarsıldı. Turistler dengelerini kaybedip bir-birlerinin üstüne devrildiler. Clarisse'yle birlikte hemen geminin pruva kısmına koştuk. Su fokurdamaya başlamıştı. Derken körfezde bir deniz ejderhasının kafası beliriverdi.

Canavar neredeyse vapur kadar büyüktü. Gri ve yeşil renkliydi, kafası bir timsahı andırıyordu ve dişleri jilet gibi keskindi. Kokusuysa... Şey, tıpkı New York Limanı'nın dibinden çıkmış bir şey gibi kokuyordu işte. Ejderhanın boynunda da kapkara Yunan savaş zırhı giymiş iri yarı bir adam oturuyordu. Adamın suratında korkutucu yara izleri vardı. Elinde de bir mızrak tutuyordu.

Clarisse "Deimos!" diye bağırdı.

"Selam kardeşim!" Deimos'un gülüşü de en az ejderha-nınki kadar korkunçtu. "Oyun oynamak ister misin?"

Canavar kükredi. Turistler çığlıklar atarak dört bir yana kaçıştılar. Sis genellikle ölümlülerin canavarları gerçek halleriyle görmelerini engeller; ama artık insanlar her ne gör-dülerse dehşete kapılmışlardı.

"Onları rahat bırak!" diye bağırdım.

Deimos alaycı bir tavırla "Rahat bırakmazsam n'olacak deniz tanrısının oğlu?" dedi. "Kardeşim bana senin bir ödlek olduğunu söyledi! Ben insanları dehşete düşürmekten hoşlanırım. Dehşetle beslenirim!"

Deimos deniz ejderhasının başını vapura doğru yönlendirdi. Vapur büyük bir gümbürtüyle geriye kayınca alarm zilleri çalmaya başladı. Panik içindeki turistler kaçmaya ça-

[16]

lışıyor, birbirlerini eziyorlardı. Deimos keyifle güldü. "Yeter artık," dedim öfkeyle. "Clarisse, sıkı tutun."

"Ne?"

"Boynuma tutun. Ufak bir gezintiye çıkacağız." Clarisse itiraz etmedi ve boynuma sarıldı. "Bir, iki, üç..."

ATLA." diye bağırdım.

Üst güverteden körfeze atladık ama çok kısa bir süre suyun altında kaldık, içimde okyanusun gücünün kabardığını hissedebiliyordum. Suya etrafımda dönmesini ve sudan çıkabilmemiz için on metre yüksekliğinde bir hortum oluşturmamasını emrettim. Sonra dosdoğru canavara yöneldik.

Clarisse'ye "Deimos'u alt edebilir misin?" diye seslendim.

"Tabii ki!" dedi. "Beni üç metre yakınma götür, gerisini hallederim."

Döne döne deniz canavarına doğru yol aldık. Canavar tam bize dişlerini göstermişti ki hortumu yana doğru yönlendirdim. Clarisse aşağı atladı, Deimos'a ulaştı ve ikisi birlikte suyun içinde gözden kayboldular.

Deniz canavarıysa vakit kaybetmeden peşime düştü. Hızla hortumu ona yönlendirdim. Sonra tüm gücümü toplayıp suyun daha da kabarmasını emrettim.

FOŞŞŞŞ!

On bin galon tuzlu su canavarın üstüne hücum etti. Canavarın üstünden atlayıp Dalgakıran'm kapağını açtım ve kılıcımı var gücümle canavarın boynuna indirdim. Canavar feci bir biçimde kükredi. Yarasından yeşil kanlar akmaya başladı ve suya gömüldü.

Hemen suya dalıp açık denize doğru kaçışını izledim. Deniz yılanlarının iyi tarafı şudur: yaralandıkları zaman koca bir bebekten farksızdırlar.

Clarisse yanımda bir yerde suyun yüzeyine çıktı. Öksüre öksüre yuttuğu suları kusmaya başladı. Yanına yüzüp onu yakaladım.

"Deimos'u hakladın mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ödlek şey boğuşurken kaçıp gitti. Ama tekrar göreceğimizden eminim. Phobos'u da tabii."

Vapurdaki turistler hala panik içinde oradan oraya kaçıyorlardı ama kimse yaralanmamış gibiydi. Vapur da hasar almamıştı. Orada fazla takılmamız gerektiğine karar verdim. Clarisse'yi kolundan tutup dalgaların bizi Staten Adası'na taşmasını emrettim.

Bu arada güneş batıda, Jersey sahilinde batmak üzereydi. Zaman gittikçe daralıyordu.

Staten Adası'na daha önce gitmemiştim ve ada düşündüğümünden de büyüktü. İşin kötü tarafı, adada yürümek de hiç keyifli değildi. Sokaklar birer labirenti anırıyordu ve nedense her yer yukarı doğru

eğim kazanıyor gibiydi. Üstüm başım ıslanmamıştı (istemediğim sürece suda asla ıslanmam) ama Clarisse'nin her yanından sular damlıyordu. Bu

[18]

yüzden de kaldırımda ıslak ayak izleri bırakıyordu. Sırılsıklam olduğu için otobüs şoförü bizi otobüse de almamıştı.

içini çekerek "Oraya asla vaktinde varamayacağız," dedi.

"Olumsuz şeyler düşünme," dedim. Kendimden emin-miş gibi konuşmaya çalışsam da ben de savaş arabasını vaktinde bulamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Keşke yanımızda destek olsaydı, iki ufak tanrıya karşı iki melez hiç de adil değildi. Phobos ve Deimos'la karşılaştığımızda ne yapacağımızı bilmiyordum. Aklımdan sürekli Phobos'un sözleri geçiyordu: Ya sen, Percy Jackson? Sen neden korkarsın? Emin ol ki öğreneceğim.

Yalpalaya yalpalaya adayı yarıladıktan, bir sürü banliyö tarzı evin, birkaç kilisenin ve bir McDonald's'ın önünden geçtikten sonra nihayet HAYVANAT BAHÇESİ yazan bir tabela gördük. Bir köşeyi dönüp kıvrıla kıvrıla ilerleyen, bir yanı ağaçlarla kaplı bir sokakta ilerledikten sonra hayvanat bahçesinin giriş kapısına vardık.

Bilet gişesindeki kadın şüpheyle bizi süzdü. Ama tanrılara şükürler olsun ki yanımda ikimizin de içeri girebileceği kadar para vardı.

Sürüngelelerin barınağının yanından geçtikten sonra Clarisse olduğu yerde kalakaldı.

"İşte orada."

Savaş arabası evcil hayvanların bulunduğu kafeslerle deniz samuru göletin ortasında duruyordu. Savaş arabası

dört tane kapkara ata bağlanmış, altın ve kırmızı renkli kocaman bir arabaydı. Üstünde son derece ince süslemeler vardı. Şayet bu süslemeler acı çekerek ölen insanları tasvir etmiyor olsaydı çok güzel olduklarını söyleyebilirdim. Atların burun deliklerinden alevler çıkıyordu.

Bebek arabalarıyla ortalıkta gezinen aileler savaş arabasını görmüyormuş gibi yanından geçiyorlardı. Etrafındaki Sis çok güçlü olmalıydı çünkü arabayı kamufle eden tek şey, atlardan birinin göğsüne iştirilmiş minnacık bir nottu. Notun üstünde el yazısıyla HAYVANAT BAHÇESİNİN RESMİ ARABASIDIR yazıyordu.

Clarisse "Phobos'la Deimos neredeler?" diye mırıldandı ve kılıcını çekti.

Onları ben de göremiyordum ama bu bir tuzak olmalıydı.

Tüm dikkatimi atlara verdim. Atları babam yarattığı için genellikle onlarla konuşabilirim. Hey, burnundan ateş püsküren şirin atlar. Buraya gelin!

Atlardan teki çağırma tenezzül etmiyormuş gibi kişnedi. Atın zihninden geçenleri gayet iyi anlayabiliyordum. Bana şimdi burada söyleyemeyeceğim küfürler savuruyordu.

"Dizginleri tutmaya çalışacağım," dedi Clarisse. "Atlar beni tanır. Beni kolla."

"Tamam." Onu nasıl kollayacağımı bilmiyordum ama Clarisse savaş arabasına yaklaşırken pür dikkat onu izlemeye koyuldum. Clarisse parmaklarının ucunda atların etrafından dolandı.

Yanından üç yaşındaki kızıyla birlikte geçen bir kadını görünce adeta donup kaldı. Küçük kız "At yanıyor!" diye bağırdı.

Kadın bezgin bir ses tonuyla "Saçmalama Jessie," dedi. "O hayvanat bahçesinin resmi arabası."

Küçük kız annesine itiraz edecek oldu ama annesi kızın kolundan kaptığı gibi oradan uzaklaştı.

Clarisse arabaya biraz daha yaklaşmıştı. Tam dizginlere on beş santim kadar yaklaşmıştı ki at şaha kalkıp burnundan alevler püskürtüp kişnedi. Phobos'la Deimos kapkara savaş zırhlarını kuşanmış vaziyette arabanın içinde belirdiler. Phobos sırtıyor, kırmızı gözleri parıltıyordu. Deimos'un yara izleriyle dolu suratı yakından daha da korkutucuydu.

"Bakıyorum da arabanın peşini bırakmamışsın," dedi Phobos. Sonra atları kamçılıyıp arabayı dosdoğru üstüme sürmeye başladı. Clarisse geriye sendeledi.

Şimdi size elimde bir tek kılıcımla dört atın çektiği bir savaş arabasının önüne atlamak gibi kahramanca bir şey yaptığımı söylemek isterdim, işin aslı şu ki kaçmaya başladım. Bir çöp

bidonunun ve çitlerin üstünden atladım ama arabadan kaçmam mümkün değildi. Araba arkamdaki çitleri ve önüne çıkan her şeyi ezip geçti.

Clarisse sanki gerek varmış gibi "Percy, dikkat et!" diye

[21]

Sıçrayıp su samurlarının bulunduğu göletin tam ortasındaki bir kayalığa atladım. Göletten bir su sütununun yükselmesini emrettim. Su atları ıslatıp kısa bir süre için burunlarından çıkan ateşi söndürdü ve hayvanları şaşkına çevirdi. Su samurlarıysa beni gördüklerine hiç sevinmemişler-di. Havlamaya benzer sesler çıkarmaya başladılar. Çılgın deniz memelileri peşime düşmeden bir an önce oradan kaçmam gerektiğini düşündüm.

Phobos bir küfür savurup atları kontrol altına almaya çalıştı. Clarisse bunu fırsat bilip Deimos tam mızrağını havaya kaldırmak üzereyken sırtına atladı. Savaş arabası yere yıkılırken her ikisi de dışarı fırladılar.

Deimos'un ve Clarisse'nin savaşmaya başladıklarını duyabiliyordum. Ama onlarla ilgilenecek halde değildim. Çünkü Phobos tekrar peşime düşmüştü. Savaş arabası tam arkamdayken hızla akvaryuma doğru koştum.

Phobos alaycı bir ses tonuyla "Hey, Pereyi" diye seslendi. "Sana bir sürprizim var!"

Arkama bakınca savaş arabasının erimeye başladığını, atların çeliğe dönüşüp kilden yapılmış biblolar gibi birbirlerine kenetlendiklerini gördüm. Savaş arabası kocaman tekerlekleri, bir kule topu ve uzun bir namlusu olan metal bir kutuya dönüştü. Araba bir anda bir tank olmuştu. Tarih dersim için yaptığım bir araştırmadan tankların neye benzediğini biliyordum. Phobos ikinci Dünya Savaşı'ndan

kalma bir panzerin üstünden bana bakıp pis pis sırıttı. "Gülümse!" diye bağırdı.

Tank ateşe başlayınca hemen kenara yuvarlandım.

GÜMMMM! Hediyelik eşya satan ufak bir kulübe patladı. Her yana tüylü oyuncak hayvanlar, plastik bardaklar ve tek kullanımlık fotoğraf makineleri saçıldı. Phobos tekrar nişan alırken hemen ayağa kalkıp akvaryuma daldım.

Suya girmek istiyordum. Su her zaman gücümü artırır. Ayrıca Phobos'un savaş arabasını akvaryumun kapısından içeri sokması da mümkün değildi. Tabii akvaryumu havaya uçuracak olursa yandığının resmiydi...

Balıkların bulunduğu haznelerden yayılan tuhaf, açık mavi renkli bir ışık odaları aydınlatıyordu.

Mürekkep balıkları, palyaço balıkları ve deniz yılanları yanlarından geçerken bana baktılar.

Balıkların minnacık zihinlerinden geçenleri okuyabiliyordum. Deniz tanrısının oğlu! Deniz tanrısının oğlu! Mürekkep balıklarının sizi sevmesi harika bir şey!

Akvaryumun arka tarafında durup etrafı dinledim. Hiçbir şey duymadım. Derken... Rınn, rınn diye bir ses geldi. Tuhaf bir motor sesini andırıyordu.

Phobos'un akvaryuma bir Harley Davidson motosikletle girişine hayretle bakakaldım. Bu motosikleti daha önce de görmüştüm: Alev resimleriyle süslü kapkara motorunu, makineli tüfeklerin bulunduğu tutamaçları ve insan derisini andıran deri koltuğu gayet iyi hatırlıyordum. Bu, Ares'le ilk

[23]

karşılaştığımda kullandığı motosikletti ama bunun savaş arabasının bir başka hali olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Phobos koca bir kılıcı kınından çekerek "Selam ezik," dedi. "Korksan iyi olur."

Kendi kılıcımı havaya kaldırdım. Phobos'a karşı koymaya niyetliydim ama gözleri bir anda daha da parladı ve gözlerinin içine bakmak gibi bir hata yaptım.

Aniden kendimi başka bir yerde buldum. Dünya üzerinde en çok sevdiğim yerde, yani Melez Kampı'ndaydım. Kamp alevler içindeydi. Orman yanıyordu. Kulübelerden dumanlar tütüyordu.

Yemekhanenin sütunları paramparça olmuş, Büyük Ev yanıp kül haline gelmişti. Arkadaşlarım Annabeth, Kıvrıcık ve diğer kampçılar dizlerinin üstüne çökmüş, bana yalvarıyorlardı.

Bizi kurtar Pereyi diye yalvarıyorlardı. Karar ver.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Hayatta en çok korktuğum anı yaşıyordum. On altı yaşına bastığımda gerçekleşeceği söylenen kehanet nihayet gerçek olmuştu. Olimpos Dağı'nı ya kurtaracak ya da yok edecek olan kararı verecektim.

işte o an gelmişti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Kamp alevler içindeydi. Arkadaşlarım gözlerini bana çevirmiş, onları kurtarmam için yalvarıp duruyorlardı. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Yerimden kımıldayamı-yordum. Ya yanlış şeyi yaparsam ne olacaktı?

Derken akvaryumdaki balıkların seslerini duydum: Deniz tanrısının oğlu! Uyan!

Bir anda etrafımda okyanusun gücünü bir kez daha hissettim. Yüzlerce galon tuzlu su, binlerce balık dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Kampta falan değildim. Kamp bir yanılsamaydı. Phobos bana en büyük korkumu göstermişti.

Gözlerimi kırpınca Phobos'un kılıcının kafama inmek üzere olduğunu fark ettim. Dalgakıran'ı havaya kaldırdım ve Phobos'un beni ikiye ayırmasına ramak kala darbesini engelledim.

Saldırıya geçip kılıcı Phobos'un koluna sapladım. Pho-bos'un gömleği tanrıların kanı olan altın renkli sıvıyla kap-lanıverdi.

Phobos kükreyip kılıcını bir kez daha bana salladı. Hamlesini kolayca savuşturdum. Phobos korku gücü olmadan bir hiçti. Onu sıkıştırıp kılıcımı suratına salladım ve yanağını kestim. Phobos kızdıkça beceriksizleşiyordu. Ama onu öldüremezdim. O ölümsüzdü. Gerçi surat ifadesine bakıp bunu anlamak mümkün değildi. Korku tanrısı resmen korkuyordu.

Nihayet bir tekme atıp onu çeşmeye doğru ittim. Kılıcı kadınlar tuvaletine fırladı. Hemen zırhının kayışlarını yakaladım ve onu kendime doğru çektim.

"Defol," dedim. "Clarisse'nin karşısına bir daha çıkayım deme. Seni tekrar karşımda bulacak olursam canını

çok daha fazla acıtacak bir yerinde, çok daha çirkin bir yara açarım!"

Phobos yutkundu. "Bir daha görüşeceğimizden emin olabilirsin Jackson!"

Sonra sarı renkli buhara dönüşüp gözden kayboldu.

Balıklara baktım. "Teşekkürler çocuklar," dedim.

Ares'in motosikletine döndüm. Daha önce hiç Harley Davidson biçiminde güçlü bir savaş arabası sürmemiştim ama bunun çok da zor olabileceğini düşünmüyordum. Motosikletin üstüne atladım ve motoru çalıştırdım. Sonra da Clarisse'ye yardım etmek için akvaryumdan çıktım.

Onu bulmakta zorlanmadım. Yıkıntıları takip ettim. Çitler yıkılmış, hayvanlar serbest kalmıştı.

Porsuklar ve lemur-lar patlamış mısır makinesini kurcalıyorlardı. Şişko bir leopar parktaki banklardan birinin üstüne oturmuştu ve etrafında birkaç güvercin tüyü uçuyordu. Motosikleti evcil hayvan çiftliğinin yanına park ettim. Deimos'la Clarisse keçilerin bulunduğu alandaydılar.

Clarisse dizlerinin üstüne çökmüştü. Önce ileri doğru koştum ama sonra Deimos'un biçim değiştirdiğini fark edince olduğum yerde kalakaldım. Deimos bir anda uzun boylu, siyah deri giysili ve güneş gözlüklü savaş tanrısı Ares olmuştu. Savaş tanrısı yumruğunu öfkeyle Clarisse'ye kaldırdığında her yanından dumanlar tütüyordu.

[26]

"Beni yine hayal kırıklığına uğrattın!" diye böğürdü. "Sana ne yapacağımı söylemiştim!"

Ares ona vurmaya yeltendi ama Clarisse "Hayır! Lütfen!" diye çığlık atarak sürüne sürüne uzaklaşmaya çalıştı.

"Aptal kız!"

"Clarisse!" diye seslendim. "Bu bir yanılsama. Ona karşı gelmelisin!"

Deimos'un bedeni titredi. "Ben Ares'im!" dedi ısrarla. "Sense işe yaramaz kızın tekisin! Beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Beni öfkeliendirmenin cezasını şimdi ödeyeceksin."

Aralarına dalıp Deimos'la savaşmak istiyordum ama bunun bir faydasının olmayacağını da farkındaydım. Bunu Clarisse yapmalıydı. Bu, onun en büyük korkusuydu. Korkusunu kendi başına yenmeliydi.

"Clarisse!" diye bağırdım. Bana doğru dönünce gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Ona karşı koy!" dedim. "Laf kalabalığı yapıp duruyor. Ayağa kalk!"

"Yapamam!"

"Yapabilirsin. Sen bir savaşçısın. Ayağa kalk!"

Clarisse tereddütlüydü. Sonra yavaş yavaş ayağa kalktı.

Ares "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye kükredi. "Merhamet dile benden!"

Clarisse derin bir nefes aldı. Alçak bir sesle "Hayır," dedi.

"NE?"

Clarisse kılıcını havaya kaldırdı. "Senden korkmaktan bıktım usandım artık," dedi.

Deimos ona saldırdı ama Clarisse hamlesini savuşturdu. Tökezledi fakat yere düşmedi.

"Sen Ares değilsin," dedi. "iyi bir savaşçı bile değilsin."

Deimos öfkeyle kükredi. Kılıcını tekrar savurduğunda Clarisse ona karşı koymaya hazırdı.

Deimos'un kılıcını elinden düşürdü ve kendi kılıcını onun omzuna sapladı. Gerçi darbesi çok sert değildi ama ufak bir tanrıyı yaralayacak kadar derin bir yara açmıştı.

Deimos acıyla haykırıp ışıdamaya başladı.

Clarisse'ye "Sakin ona bakma!" dedim.

Deimos gerçek haline dönüp altın sarısı bir ışık huzmesi olunca gözlerimizi başka yöne çevirdik.

Sonra gözden kayboldu.

Üstümüzü başımızı didikleyip yiyecek bir şeyler arayan

evcil keçiler dışında yalnızdık.

Motosiklet tekrar atların çektiği bir savaş arabasına dönüştü.

Clarisse ihtiyatla bana baktı. Yüzündeki teri ve tozu sildi. Sonra "Olanları görmedin. Hiçbirini görmedin, tamam m?" dedi.

Sırıtıp "Gayet iyiydin," dedim.

Clarisse ağaçların ardında kırmızı bir renge bürünmüş

[28]

olan gökyüzüne baktı.

"Arabaya bin," dedi. "Daha önümüzde uzun bir yol var."

Birkaç dakika sonra Staten Adası vapurunun kalktığı yere varmıştık. Sonra aklımıza bir şey geldi:

Bir adadaydık. Vapura bir arabayla binemezdik. Savaş arabasıyla da, motosikletle de binemezdik.

"İşte bu harika," diye homurdandı Clarisse. "Şimdi ne yapacağız? Bu şeyi Verrazano Köprüsü'ne mi süreceğiz?"

Vaktimizin kalmadığını her ikimiz de biliyorduk. Bro-oklyn'e ve New Jersey'e giden köprüler vardı, ama hangi yolu seçsek savaş arabasını Manhattan'a götürmemiz saatler alacaktı. Hatta insanları savaş arabasının sıradan bir araba olduğuna ikna edebilmek bile bunun bize bir faydası olmayacaktı.

Derken aklıma bir fikir geldi. "Dümdüz gideceğiz," dedim.

Clarisse yüzünü ekşitti. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi yumup yoğunlaşmaya çalıştım.

"Dümdüz git. Hemen!" diye bağırdım.

Clarisse o kadar çaresizdi ki tereddüt bile etmedi. "Deh!" diye bağırip atları kamçıladi. Atlar dosdoğru suya yöneldiler. Denizin katdaştığını, dalgaların ta Manhattan'a kadar asfalttan bir yol olduğunu hayal ettim. Savaş arabası dalgaların arasına dalar dalmaz atların ağızından çıkan alevlerin dumanı etrafımızı sardı ve dalgaların üstünden New York Limanı'na doğru yol almaya başladık.

Tam gün batımında 86. Iskele'ye vardık. ABD bandrollü Gb'züpek adlı uçak gemisi, yani Ares'in tapınağı önümüzde kocaman, gri renkli bir metal yığını halinde duruyordu. Güvertesindeki uçakları ve helikopterleri görebiliyorduk. Savaş arabasını rampaya park edip arabadan indik. Hayatımda bir kez olsun karaya ayak basmaktan dolayı mutluydum. Savaş arabasını dalgaların üstünde tutmak yaptığım en zor şeylerden biri olmuştu. Yorgunluktan bitmiş tükenmişim.

"Ares gelmeden gitsem iyi olacak," dedim.

Clarisse evet manasında başını salladı. "Seni ilk gördüğün yerde öldürebilir," dedi.

"Tebrikler," dedim. "Sanırım sürüş testini geçtin."

Clarisse dizginleri eline sardı. "Percy, az önce gördüğün şeyler var ya? Hani şu en korktuğum şey, yani—" "Kimseye bir şey söylemem."

Endişeyle bana baktı. "Phobos seni korkuttu mu?" diye sordu.

"Evet. Kampın yandığını gördüm. Arkadaşlarım onları kurtarmam için bana yalvarıyorlardı, bense ne yapacağımı bilmiyordum. Bir an yerimden bile kıpırdayamadım. Felç geçirdim sanki. Senin ne hissettiğini biliyorum."

[30]

Clarisse gözlerini yere indirdi. "Ben, şey... Sanırım..." Boğazı düğümlenmişti. Clarisse'nin daha önce kimseye teşekkür edip etmediğini bilmiyordum doğrusu. "Bir şey değil," dedim.

Sonra oradan uzaklaşmaya başlamıştım ki "Percy!" diye bana seslendi.

"Evet?"

"Hani, arkadaşlarını gördüğünü söylemiştin ya... " "Sen de aralarındaydın," dedim. "Ama kimseye söyleme, tamam mı? Yoksa seni öldürürüm." Clarisse gülümsedi. "Sonra görüşürüz." "Görüşürüz."

Metroya doğru yürümeye başladım. Yorucu bir gün olmuştu. Eve dönmeye hazırdım.

PERCY JACKSON

ve Bronz Ejderha

Tek bir ejderha bütün gününüzü berbat edebilir.

inanın bir melez olarak başıma bir sürü kötü olay geldi. Canavarlar beni yemeye, ısırma, tütsülemeye ve zehirlemeye çalıştılar. Tek başlı, iki başlı, sekiz başlı, dokuz başlı ve saymaya kalkışsanız diğer tarafı boylayacağınız kadar çok başı olan ejderhalarla savaştım.

Ama şu bronz ejderha var ya... O gün arkadaşlarımla birlikte ejderha maması olacağımızdan emindim.

.O gece gayet sıradan başladı.

Haziran ayının sonlarıydı, iki hafta önce son görevimden dönmüştüm ve Melez Kampı'nda hayat normale dönmeye başlamıştı. Satirler orman perilerini kovalıyor, canavarlar ormanda böğürüyor, kampçılarsa kendi aralarında şakalaşıyorlardı. Kamp yöneticisi Dionisos haylazlık yapan herkesi bir çalıya dönüştürüyordu. Anlayacağınız tipik bir

[35]

yaz kampı tantanası yaşıyorduk.

Akşam yemeğinden sonra tüm kampçılar yemekhanede takılıyorlardı. Hepimiz çok heyecanlıydık çünkü o gece kıyasıya bir Bayrak Kapma yarışı oynanacaktı.

Bir gece önce Hephaistos'un kulübesi ortalığı karıştırmıştı. Ufak bir yardımımıla (öhö öhö) bayrağı Ares kulübesinden almayı başarmışlardı. Bu da Ares kulübesinin intikam peşine düşeceği anlamına geliyordu. Şey... Onlar zaten hep intikam peşindedir de bu gece göze göze, dişe diş bir oyun sergileyeceklerine hiç şüphe yoktu.

Mavi takımında Hephaistos kulübesi, Apollon kulübesi ve Poseidon kulübesini temsilen tek başıma ben vardım. Kötü haberse her ikisi de savaş tanrıları olan Athena ve Ares kulübelerinin, Afrodit, Dionisos ve Demeter kulübe-leriyle birlikte kırmızı takımında yer alacak olmasıydı. Bayrakları Athena'nın kulübesindeydi ve arkadaşım Annabeth de takımın kaptanıydı.

Annabeth kesinlikle düşman edinmek isteyeceğiniz birisi değildir.

Oyundan hemen önce yanıma geldi ve "Hey, Yosun Kafa," dedi.

"Bana Yosun Kafa demeyi keser misin artık?"

Annabeth bu lakattan nefret ettiğimi bilir çünkü bana bu şekilde hitap ettiğinde ona asla iyi bir yanıt vermem. Annabeth, Athena'nın kızı olduğundan ona pek de kötü la-

6<

[36]

kaplar takamıyordum doğrusu. Yani, "Baykuş Kafa," ve "Bilmiş Kız," tam olarak birer hakaret sayılmazdı.

"Buna bal gibi de bayılıyorsun, kabul et," dedi ve om-zuyla beni dürtükledi. Sanırım bunun dostane bir hareket olması gerekiyordu ama tepeden tırnağa Yunan zırhı giymiş olduğundan canım acımıştı. Gri gözleri miğferinin ardında parıldıyordu. Sarı atkuyruğunu da tek omzunun üstüne atmıştı. Savaş zırhı içinde kimse hoş görünmez ama nedense Annabeth bu haliyle de çok tatlıydı.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi sesini alçaltıp. "Bu gece sizi mahvedeceğiz ama kendine güvenli bir pozisyon bulursan... Ne bileyim, sağ kanada falan geçersen, un ufak olmamana dikkat ederim."

"Sağol be," dedim. "Ben kazanmak için oynayacağım."

Gülümsedi. "Savaş alanında görüşürüz."

Annabeth takım arkadaşlarının yanına dönünce hepsi gülmeye ve ona beş çakmaya başladılar. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Adeta oyunda beni yenmesi dünyanın en önemli şeyiymiş gibi davranıyordu.

Beckendorf miğferini kolunun altına almış, yanıma geliyordu. "Bu kız senden hoşlanıyor dostum," dedi.

"Yaa evet," diye mırıldandım. "Beni atış eğitiminde hedef olarak kullandığı için olmalı."

"Yok canım, kızlar hep böyle yapar. Kızın teki seni öldüreceğini söylediğinde bil ki senden hoşlanıyordur."

"Çok mantıklı," dedim.

Beckendorf omuzlarını silkti. "Bu işlerden biraz anlarım," dedi. "Onu havai fişek gösterisine çağırma."

Ciddi olup olmadığını anlayamamıştım. Beckendorf, Hephaistos kulübesinin baş danışmanıydı. Suratında hep alaycı bir gülümse olan iri yarı gencin tekiydi. Kasları tıpkı bir Amerikan futbolu oyuncusu gibiydi ve elleri demir ocağında çalışmaktan nasır bağlamıştı. Kısa süre önce on sekiz yaşına basmıştı, sonbaharda New York Üniversite-si'ne başlayacaktı. Bizlerden daha büyük olduğundan genellikle tavsiyelerini dinlerdim. Ama Annabeth'i dört temmuzda düzenlenecek olan havai fişek gösterisine, yani yılın en önemli olayına davet etme düşüncesi mideme kramp girmesine neden oluyordu.

Derken yanımızdan Afrodite kulübesinin baş danışmanı Silena Beauregard geçti. Beckendorf'un son üç senedir Si-lena'dan hoşlandığını dünya alem biliyordu. Silena'nın uzun siyan saçları ve kahverengi iri gözleri vardır ve yürüdüğünde oğlanlar gözlerini ondan alamazlar, "iyi şanslar Charlie," dedi. (Beckendorf'a kimse ilk adıyla hitap etmez. Beckendorf'a harika bir gülücük attıktan sonra kırmızı takıma katılmak üzere Annabeth'in yanına gitti.

Gulp. Beckendorf nefes almayı unutmuş gibi yutkundu.

Omzuna hafifçe vurdum. "Tavsiyen için teşekkürler dostum," dedim. "Kızlar hakkında bir şeyler bildiğin iyi

oldu. Haydi gel, ormana gidelim."

Doğal olarak Beckendorf la ben en tehlikeli görevleri üstlenirdik.

Apollon kulübesi oklarıyla savunma görevini alırken Hermes kulübesi de düşmanın dikkatini dağıtmak için ormanın tam ortasında saldırıya geçecekti. Bu arada Beckendorf la ben de sol kanada geçecek, düşman bayrağının yerini tespit edip savunmayı dağıtacak, sonra da bayrağı kendi takımımıza götürecektik. Yani, işimiz gayet basitti.

Neden sol kanat mı?

"Annabeth sağ kanada geçmemi istedi de ondan," dedim. "Demek ki aslında sol kanatta durmamızı istiyor."

Beckendorf evet anlamında kafasını salladı. "Haydi, yerimizi alalım."

Beckendorf bir süredir, ikimizin de kullanabileceği gizli bir silah üzerinde çalışıyordu. Bu silah, bronz bir bukalemun zırhıydı ve bulunduğumuz yere göre renk değiştirecek biçimde tasarlanmıştı. Kayaların önünde durduğumuzda göğsümüz, miğferlerimiz ve kalkanlarımız gri renge bürünüyordu. Çalılıkların önünde durduğumuzdaysa metalin rengi yaprak yeşiline dönüşüyordu. Gerçi zırh bizi görünmez yapmıyordu ama en azından uzaktan bakıldığında nerede olduğumuz kolay kolay anlaşılıyordu.

"Bunu demir ocağında işlemek acayip vaktimi aldı," dedi Beckendorf. "Sakın kırayım deme!" "Tamamdır general."

Beckendorf bir şeyler homurdandı. Ona 'general' diye hitap edilmesinden hoşlanmazdı. Diğer Hephaistos kampçıları bize iyi şanslar dilediler ve ikimiz gizlice ormana girdik. Üstümüzdeki zırh anında ağaçların rengini alarak kahverengiye ve yeşile dönüştü.

iki takım arasında sınır oluşturan dereyi geçtik. Uzaktan savaş sesleri geliyordu. Kılıçların zırlara çarpıp çıkardığı şangırtıyı duyabiliyorduk. Büyülü bir silahın parıldadığını gördüm ama etrafta kimse yoktu.

"Sınır muhafızları yok mu?" diye fısıldadı Beckendorf.

"Tuhaf."

"Kendilerine fazla güveniyorlar," diye bir tahmin yürüttüm. Ama huzursuzdum, Annabeth çok iyi bir strateji uzmanıydı. Takımı bizden daha kalabalık olduğu halde savunma konusunu boşlayacak bir tip değildi.

Düşman bölgesine girdik. Elimizi çabuk tutmamız gerektiğini biliyordum çünkü takımımız savunma ağırlıklı bir strateji izleyecekti ve Apollon kulübesindekilerin gücü er ya da geç tükenecekti. Ares kulübesiniyse ok gibi minik şeylerle durdurmak imkansızdı.

Bir meşe ağacının dibine doğru süründük. Ağacın gövdesinde bir kız suratı belirince ödüm koştum.

Kız "Kış kış!"

[40]

deyip tekrar ağacın gövdesinde kayboldu.

"Orman perileri," diye homurdandı Beckendorf. "Amm da alınganlar yahu."

Ağaçtan gelen bir ses, "Alıngan falan değilim!" dedi.

ilerlemeye devam ettik. Nerede olduğumuzu kestirmek zordu. Etrafta dere, birkaç sarp kayalık ve çok yaşlı birkaç ağaç gibi nerede olduğumuzu anlamamıza yardımcı olacak şeyler vardı ama ağaçlar yer değiştiriyormuş gibiydi. Sanırım doğa perileri huzursuz olmuşlardı. Ne yöne baksak ağaçların ve patikaların yer değiştirdiğini görüyorduk.

Derken açıklık bir alana vardık ve kocaman bir dağ görünce başımızın dertte olduğunu anladık.

"Hephaistos aşkına!" dedi Beckendorf. "Karınca Tepesi."

Aklıma gelen ilk şey, arkama dahi bakmadan oradan kaçmak oldu. Karınca Tepesi'ni daha önce hiç görmemiştik ama eski kampçılardan bununla ilgili çeşitli öyküler dinlemiştik. Tepe neredeyse ağaçların tepesine değin uzanıyordu ve en az dört katlı bir bina yüksekliğindeydi. Etrafında çok sayıda tünel vardı ve tünellerden içeri girip çıkan binlerce...

"Myrmekeler," diye mırıldandım.

Myrmeke sözcüğü Antik Yunanca'da 'karınca' anlamına gelir ama bu yaratıklar sıradan karıncalara benzemezler. Bir böcek imha uzmanı bunları görünce kalp krizi falan geçirebilir, o derece yani.

Myrmekeler birer kurt köpeği büyüklüğündeydiler. Zırlı kabukları kan kırmızısı, gözleri pörtlek ve simsiyahtı. Jilet gibi keskin dişlerle bezeli ağızlarıysa sürekli açılıp kapanıyordu. Bazıları ağzında ağaç dalları, bazılarıysa neye ait olduğunu bilmek dahi istemediğim et parçaları taşıyordu. Birçoğunun ağzında da eski zırh, kılıç ve nasıl olduysa kamptaki yemekhaneden ta buraya kadar gelmiş metal tabak çanak parçaları vardı. Karıncalardan teki bir spor arabasının parlak siyah renkli motor kapağını taşıyordu.

"Parlak metallere bayılırlar," diye fısıldadı Beckendorf. "Özellikle de altına. Duyduğuma göre yuvalarında bir Karun hazinesi varmış." Kıskanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Aman, düşünme şimdi böyle şeyler," dedim.

"Merak etme dosum," dedi. "Bir an önce buradan çekip gitsek de..."

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yaklaşık on beş metre ötede, iki karınca kocaman bir metal parçasını yuvalarına götürmeye çalışıyorlardı. Metal nesne bir buzdolabı büyüklüğündeydi. Altından ve bronzdan yapılmış gibi görünüyordu. Yanlarında tuhaf çıkıntılar ve bombeler vardı. Alt kısmından da bir sürü kablo sarkıyordu. Karıncalar metal kütleliyi yana doğru çevirince bir surat gördüm. Olduğum yerde kalakalmıştım. "Bu—"

"Şşt!" Beckendorf beni çalılıkların arasına çekti.

"Ama bu bir—"

[42]

"Ejderha kafası," dedi Beckendorf şaşkınlıkla. "Evet, ben de gördüm."

Ejderhanın sadece burnu benim kadardı. Ağzı açıktı, bir köpekbalığını andıran sipsivri dişleri vardı. Derisi altın ve bronz renkli pullarla kaplıydı ve gözleri yumruk büyüklüğünde iki yakuttan oluşuyordu. Kafası adeta karıncalar tarafından bedeninden ayrılmış gibiydi. Karıncalar güçlü çeneleriyle bu parçayı ejderhanın geri kalan kısmından ayırmış olmalıydılar. Kafanın altından sarkan kablolar ve teller lime lime olmuş, birbirine dolanmıştı.

Kafa ağır da olmalıydı çünkü karıncalar güçlkle yürüyor, her adımda ancak birkaç santim ilerleyebiliyorlardı.

"Tepeye varacak olurlarsa diğer karıncalar onlara yardım eder," dedi Beckendorf. "Onları durdurmalıyız."

"Ne? Neden?"

"Bu, Hephaistos'tan bir işaret. Haydi gel." Beckendorf'un neden söz ettiğini bilmiyordum ama hiç kendinden bu kadar emin bir biçimde hareket ettiğine de şahit olmamıştım. Açık alanın kenarına kadar hızla koştu ve zırhı hemen ağaçların rengini aldı.

Tam peşinden gidecektim ki boynumda sivri ve soğuk bir şey hissettim.

"Sürpriz!" dedi Annabeth. Başına büyülü Yankees şapkasını takmış olmalıydı çünkü görünmezdi. Kımıldamaya çalıştım ama hançerini çenemin altına dayamıştı. Silena da kılıcını çekmiş vaziyette ağaçların arasından çıktı. Afrodite zırhı, giysilerine ve makyajına uyacak biçimde kırmızı ve pembe renkliydi. Gerilla savaşçısı kılığın-daki bir Barbie gibiydi.

"Harikası," dedi Annabeth'e.

Görünmez bir el kılıcımı elimden kapıverdi. Annabeth şapkasını çıkardı ve suratında bilmiş bir gülümsemeyle yanımda belirdi. "Oğlanları izlemek çok kolay," dedi. "Aşk acısı çeken bir Minotor'dan bile daha fazla ses çıkarıyorlar."

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim, içimden, umarım Annabeth yanımda belirmeden önce salak salak konuşmamışım, diye geçirdim. Annabeth'le Silena'nın konuşmalarımızı ne kadardır dinlediklerini bilmiyordum.

"Seni esir alıyoruz," dedi Annabeth. "Beckendorfu da alıp —"

"Beckendorf!" Bir an için onu tamamıyla unutmuşum ama o hala ejderha kafasına doğru ilerliyor olmalıydı. On, on iki metre kadar ilerlemişti. Ne kızları ne de yalnız başına olduğunu fark etmemişti.

"Haydi!" dedim Annabeth'e.

Annabeth beni geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Şuraya bak!"

Annabeth açıklık alana bakınca nerede olduğumuzu fark etti ve "Zeus aşkına..." dedi.

Beckendorf açıklık alana dalıp kılıcını karıncaların tekine

[44]

savurdu. Kılıç karıncanın sert kabuğuna çarpıp sekti ve karınca arkasını dönüp kısıkaçlarını açıp kapadı. Daha ben bir şey yapmadan, Beckendorf'un bacağını ısırıverdi ve Beckendorf yere yığıldı, ikinci karınca suratına yapışkan bir şey püskürttü ve Beckendorf bir çığlık attı. Kılıcını yere düşürüp çılginlar gibi gözlerini ovuşturmaya başladı.

ileri atıldım ama Annabeth beni geri çekti. "Hayır." "Charlie!" diye bağırdı Silena.

Annabeth "Yapmayın!" diye fısıldadı. "Artık çok geç!"

"Sen neden bahsediyorsun? Onu hemen —"

Sonra yaklaşık yirmi karıncanın Beckendorf'a doğru ilerlediğini fark ettim. Onu zırhından yakalayıp göz açıp kapayana dek tepeye çıkardılar ve tünellerden tekinin içinde gözden kayboldular.

Silena, Annabeth'i itip "Hayır!" diye bağırdı. "Charlie'yi kaçırmalarına neden oldun!"

"Tartışacak vaktimiz yok," dedi Annabeth. "Haydi!"

Beckendorf u kurtarmak için harekete geçeceğimizi sanıyordum ama Annabeth ejderhanın kafasına doğru koşmaya başladı. Karıncalar Beckendorfu görünce kafayı unutmuşlardı. Annabeth kafayı sarkan tellerinden tutup ağaçların arasına doğru sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Beckendorf—"

"Yardım etsene," dedi Annabeth oflaya puflyaya. "Karıncalar geri dönmeden şunu alalım."

"Aman tanrılarım!" dedi Silena. "Charlie'yi değil de aptal bir metal parçasını düşünüyorsun!"

Annabeth arkasını dönüp Silena'yı omuzlarından tutup salladı. "Beni dinle Silena! Bunlar myrmeke. Ateş karıncalarına benzerler ama çok daha kötüdürler. Dişleri zehirlidir, ağızlarından asit püskürtürler. Diğer karıncalarla iletişim kurabilir, kendilerini tehdit eden her şeyi ele geçirebilirler. Beckendorf a yardım etmek için aralarına atılsaydık bizi de onun gibi höyüğün içine götüreceklerdi. Yardıma ihtiyacımız var. Onu geri alabilmek için çok ama çok yardıma ihtiyacımız var. Şimdi, şu tellerden birkaçını tut ve çek!"

Annabeth'in ne yapmak istediğini tam olarak bilemiyordum ama onu tanıdığım kadarıyla, mutlaka iyi bir planı olduğunu tahmin ediyordum. Üçümüz birlikte ejderhanın kafasını ağaçların arasına sürükledik. Annabeth açıklık alandan on beş metre uzaklaşana dek durmamıza izin vermedi. Sonra nefes nefese ve kan ter içinde yere yığıldık.

Silena ağlamaya başladı. "Artık ölmüş olmalı," dedi.

"Hayır," dedi Annabeth. "Onu hemen öldürmezler. Yarım saatimiz daha var."

"Nereden biliyorsun?" dedim.

"Myrmekelerle ilgili birkaç şey okumuştum. Avlarını önce felç ederler, bedeni yumuşasm diye, şeyden önce—"

Silena hıçkırıklar içinde "Onu hemen kurtarmamız gerek!" dedi.

C jw \^

"Silena, onu kurtaracağız, ama toparlanman gerek," dedi Annabeth. "Onu kurtarmanın yolunu biliyorum."

"Diğer kampçılar da buraya çağırılım," dedim. "Ya da Kheiron'u çağırılım. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Annabeth başını iki yana salladı. "Kampçılar ormanın dört bir yanına dağıldılar. Herkesi bir araya toplayana dek iş isten geçmiş olur. Kaldı ki tüm kampçılar gelse bile Karınca Tepesi'ni ele geçiremeyiz."

"Ne yapacağız peki?"

Annabeth ejderha kafasını işaret etti.

"Ne yani," dedim. "Karıncaları kocaman, metal bir kafayla mı korkutacağız?"

"Bu bir otomaton," dedi Annabeth.

Hala içim rahatlamamıştı. Otomatonlar, Hephaistos tarafından yapılmış büyümlü bronz robotlardı. Birçoğu çılgın birer ölüm makinesiydi ve bu bahsettiklerim iyi olanlardı.

"Eee?" dedim. "Elimizdeki sadece bir kafa. Üstelik belli ki kırılmış."

"Percy, bu sıradan bir otomaton değil," dedi Annabeth. "Bu, bronz ejderha. Onunla ilgili öyküleri duymadın mı

hiç?"

Boş boş Annabeth'in suratına baktım. Annabeth benden çok daha uzun süredir kamptaydı. Büyük bir ihtimalle benden çok daha fazla öykü dinlemişti.

Silena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eski muhafızdan mı bahsediyorsun? Ama bu sadece bir efsane!"

"Hop," dedim. "Eski muhafız da neyin nesi?"

Annabeth derin bir nefes aldı. "Percy, Thalia'nın ağacından önceki günlerde, yani canavarları uzak tutmak için kampın büyümlü sınırlarının olmasından önce, danışmanlar kendilerini korumak için çeşitli yollar denemişler. Bunlardan en bilineni bronz ejderha. Hephaistos bunu kutsamış. Bronz ejderha o kadar vahşi ve güçlüymüş ki kampı on sene boyunca korumuş. Sonra... On beş sene önce ormanda kaybolmuş."

"Sence bu onun kafası mı?"

"Öyle olmalı! Myrmekeler değerli metaller ararken bunu bulmuş olmalılar. Ejderhayı bütünüyle alamayacakları için de kafasını koparmışlar. Gövdesi buradan fazla uzakta olamaz."

"Ama kafası kopuk," dedim. "Beş para etmez."

"Belli olmaz," dedi Annabeth. Gözlerini kısıp düşünmeye başladı. O anda bir şey planladığından emindim. "Parçaları birleştirebiliriz," dedi. "Onu çalışır hale getirebilirsek—"

"Charlie'yi kurtarabiliriz!" diye atıldı Silena.

"Bir dakika," dedim. "Bunun kesin işe yaracağından emin değiliz. Gövdeyi bulabilirsek, zamanında çalışır hale getirirsek, bize yardım edebilir, diye düşünüyoruz. Bu şeyin on beş sene önce mi ortadan kaybolduğunu söylemiştin?"

Annabeth evet manasında başını salladı. "Bazıları oto-matonun motorunun yıprandığını, bu yüzden de kendisini devre dışı bırakmak için ormana gittiğini söylerler. Ya da programı sapıtılmış olabilir. Kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor."

"Yani sapıtılmış metal bir ejderhayı yeniden birleştirmek mi istiyorsun?" dedim.

"Denemekte fayda var!" dedi Annabeth. "Bu, Becken-dorfun tek şansı! Ayrıca bu, Hephaistos'tan gelen bir işaret olabilir. Ejderha, Hephaistos'un çocuklarından birine yardım etmek isteyecektir. Beckendorf bunu denememizi isterdi."

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Öte yandan aklıma başka bir fikir de gelmiyordu. Vaktimiz gittikçe daralıyor-du ve hemen bir şey yapmadığımız takdirde Silena aklını yitirecekmiş gibiydi.

Beckendorf da zaten ejderhanın Hep-haistos'tan gelen bir işaret olabileceğini söylemişti. Belki de bunun doğru olup olmadığını anlama vakti gelmişti.

"Tamam," dedim. "Gidip kafasız bir ejderha bulalım."

Yeri göğü aradık diyebilirim. Ejderhayı aramak sonsuza dek sürecek gibiydi. Belki de bunun nedeni Beckendorf u Karınca Tepesi'nin içinde felç olmuş vaziyette hayal et-memdi. Karıncaların onun bedeninin yumuşamasını beklerken etrafında dört döndüklerini görebiliyordum.

Myrmekelerin izini bulmak zor olmadı. Ejderha kafasını ormanda sürüklemişler, çamurlu zeminde derin bir oluk oluşturmuşlardı. Kafayı dosdoğru geldiği yöne doğru sürükledik.

Zaman konusunda iyice endişelenmeye başlamıştım. Daha yarım kilometre anca ilerlemiş olmalıydık ki Anna-beth ""Di immortales," dedi.

Bir kraterin kenarına varmıştık. Ormanın zemininde sanki bir şey patlamıştı da bir ev büyüklüğünde devasa bir çukur açılmıştı. Kraterin kenarları ağaç kökleriyle kaplıydı ve epey kaygandı. Karınca izleri çukurun dibine işaret ediyordu. Aşağı bakınca dipte büyük bir metal yığınının parıldadığını gördük. Bronz metalin bir ucundan bir sürü tel fırlamıştı.

"Ejderhanın boynu," dedim. "Sence bu çukuru karıncalar mı açmış?"

Annabeth başını iki yana salladı. "Bu daha çok bir meteor çukuruna benziyor."

"Hephaistos," dedi Silena. "Ejderhayı toprağın altından o çıkarmış olmalı. Hephaistos ejderhayı bulmamızı istedi. Charlie'nin..." Ve tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Haydi," dedim. "Şunu birleştirelim."

Ejderha kafasını kraterin dibine götürmek kolaydı. Kafa aşağı yuvarlandı ve gövdesinin boyun kısmına metalik bir

CÜMM! sesi çıkararak çarpıp durdu. Parçaları birleştirmek-se çok daha güçlü.

Elimizde ne alet edevat vardı ne de montaj talimatı.

Annabeth bir süre teller ve kablolarla boğuştuktan sonra Antik Yunanca bir küfür savurdu.

"Beckendorf a ihtiyacımız var. O olsaydı bunu birkaç saniye içinde hallederdi," dedi.

"Annen mucitlerin tanrıçası değil miydi?" diye sordum.

Annabeth bana ters ters baktı. "Evet, ama bu farklı bir şey," dedi. "Ben fikir üretmekte iyiyim, mekanik montajında değil."

"Kafamı gövdeme oturtacak birisine ihtiyaç duysaydım sana gelirdim," dedim.

Bu laflar ağzımdan bir anda çıkıvermişti. Sanırım ona cesaret vermeye çalışıyordum ama salakça bir şey söylediğimi sonradan fark ettim.

Silena burnunu çekip gözlerini sildi. "Ayyy, Percy, çok tatlısın!" dedi.

Annabeth kıpkırmızı kesilmişti. "Kes sesini Silena. Bana hançerini ver."

Bir an için Annabeth'in beni öldüreceğini sandım. Ama Annabeth hançeri bir tornavida gibi kullanıp ejderhanın boynundaki panellerden tekini açtı. "Deneyelim bakalım," dedi.

Sonra büyüleri bronz telleri birbirine tutturmaya koyuldu.

Annabeth'in kafayla gövdeyi birleştirmesi uzun sürdü. Hem de fazlasıyla uzun.

Bayrak Kapma oyunu da çoktan sona ermiş olmalıydı. Diğer kampçılarının yokluğumuzu fark etmesi ve bizi aramaya çıkmaları ne kadar sürer acaba diye merak etmeye başladım. Annabeth'in hesaplamaları doğru çıkarsa, ki o asla ya-nılmazdı, karıncaların Beckendorfu öldürmesine beş, on dakika kalmış olmalıydı.

Annabeth nihayet ayağa kalkıp derin bir oh çekti. Elleri sıyrık ve çamur içinde kalmıştı. Tırnakları berbat durumdaydı, alnında da kahverengi bir leke vardı. Bronz ejderhadan üstüne başına yağ sıçramıştı.

"Tamam," dedi. "Bitti. Sanırım..."

"Sanırım mı?" dedi Silena.

"Bitmiş olsa iyi olur. Vaktimiz kalmadı. Bunu nasıl çalıştıracamız? Kontağı falan var mı?"

Annabeth ejderhanın yakut gözlerini işaret etti. "Gözleri saat yönünde dönüyor. Sanırım bunları çevirmek gerek."

"Tabii," dedim. "Birisini gelip gözlerimi çevirmeye çalışsaydı ben de uyanırdım. Ya ejderha bize saldırırsa?"

"O zaman... Hapı yutarız," dedi Annabeth.

"Harika," dedim, "içim rahatladı."

Birlikte ejderhanın yakut gözlerini çevirdik. Gözleri anında parlamaya başladı. Annabeth'le birlikte hızla geri çekilip birbirimize tosladık. Ejderhanın ağızı açıldı. Sanki

[52]

çenesinin hareket edip etmediğini kontrol ediyordu. Sonra kafasını çevirip bize baktı. Boynu gıcırıtıyla bir, iki kez döndü. Derken kraterin ortası yarıldı.

Ejderha hantal hantal topraktan dışarı fırladı. Tıpkı bir köpek gibi silkelenerek üstündeki tozu, çamuru üstümüze başımıza saçtı. Otomaton öyle muazzamdı ki dilimizi yutmuş gibi ona bakıyorduk. Yani tamam, iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ve orasından burasından da birkaç tel sarkıyordu ama gövdesi inanılmazdı. Tıpkı yüksek teknolojiyle tasarlanmış bir tank gibiydi.

Gövdesinin yan tarafında bronz ve altın pullar vardı, pulların üstünde de değerli taşlar. Bacakları bir ağaç gövdesi kadar kalındı, ayaklarında da sipsivri tırnaklar vardı. Çoğu Yunan ejderhası gibi bunun da kanatları yoktu ama kuyruğu en az gövdesinin uzunluğundaydı ki sadece kuyruğu bir okul otobüsü kadardı. Ejderha başını gökyüzüne çevirince boynu gıcırıtıyla döndü ve ileri uzandı. Sonra da zafer edasıyla ateş püskürdü.

"Şey..." dedim cılız bir ses tonuyla. "Hala çalışıyor mu?"

Ne yazık ki ejderha sesimi duydu. Yakut gözlerini bana dikti ve başını burnumun dibine uzattı, içgüdüsel bir hareketle kılıcımı kaptım.

"Ejderha, dur!" diye bağırdı Silena. Silena'nın sesinin çıktığına şaşırılmıştım. Bunu öyle otoriter bir ses tonuyla söylemişti ki ejderha ona döndü.

Silena korkuyla yutkundu. "Seni kampı koruman için uyandırdık," dedi. "Hatırladın mı? Görevin, kampı korumak!"

Ejderha düşünüyormuş gibi kafasını yana eğdi. Silena'ya ateş püskürtme olasılığı yüzde elli, diye geçirdim içimden. Tam ejderhanın dikkatini dağıtmak için boynuna atlamayı deneyecektim ki Silena "Hephaistos'un çocuklarından Charles Beckendorfun başı dertte," dedi. "Myrmekeler onu kaçırdı. Yardımına ihtiyacı var."

Ejderha Hephaistos'un ismini duyar duymaz boynunu dikleştirdi. Metal gövdesi şöyle bir titredi ve bizi bir kez daha tepeden tırnağa çamurla kapladı.

Sonra düşmanı arar gibi etrafına bakındı.

"Ona yolu göstermemiz gerek," dedi Annabeth. "Gel! Hephaistos'un oğlu bu tarafta! Bizi takip et!"

Kılıcımı çekti ve üçümüz kraterden dışarı çıktık.

"Hephaistos aşkına!" diye bağırdı Annabeth. Doğrusu bunu iyi akıl etmişti. Hızla ormana daldık. Arkama baktığımda kırmızı gözleri parlayan bronz ejderhanın burnundan dumanlar saçarak peşimizden geldiğini gördüm.

Arkanızda bir ejderha varken bir yere daha çabuk gidiyorsunuz, o gün bunu öğrendik.

Açıklık alana varınca ejderha Beckendorfun kokusunu almış gibiydi. Önümüze geçmeye yeltenince ayaklarının altında ezilmemek için kenara çekildik. Ejderha gıcır gıcır sesler çıkaran eklemeleriyle ağaçları ezip yerde kocaman çukurlar açarak ilerledi.

Sonra dosdoğru Karınca Tepesi'ne saldırdı. Myrmeke-ler neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Ejderha birkaçını ezdi ve yerde iğrenç bir böcek yığını bıraktı. Derken karıncalar aralarında telepatik iletişim kurdular. Koca ejderha. Kötü! der gibi bir halleri vardı.

Çevredeki tüm karıncalar aynı anda ejderhanın üstüne hücum ettiler. Höyüğün içinden sürekli karınca çıkıyordu. Birden yüzlerce oldular. Ejderha ateş püskürünce bir sıra karınca panikle geri kaçtı. Karıncaların alev aldığını biliyor muydunuz? Yine de karıncaların ardı arkası kesilmiyordu.

"Hemen içeri girelim!" diye bağırdı Annabeth. "Onlar ejderhayla uğraşırken içeri girelim!"

Silena öne geçti. Hayatımda ilk kez Afrodit'in çocuklarından birinin önderliğinde savaşacaktım.

Karıncaların yanından geçtik ama bize aldırış etmediler. Sanırım ejderhanın daha büyük bir tehdit olduğunu düşünmüşlerdi. Nedense?!

En yakındaki tünele dalmamızla birlikte midem ağzıma geldi. Hiçbir şey ama hiçbir şey kocaman bir karınca yuvasından daha berbat kokamaz. Karıncalar yiyeceklerini yemeden önce çürütmesini bekliyor olmalıydılar. Birilerinin onlara bu dünyada buzdolabı diye bir şey olduğunu acilen söylemesi gerekiyordu.

içeri girince karşımıza bir sürü karanlık tünel, karınca

kabuklarıyla kaplı küflü odalar ve öbek öbek yapışkan karınca kusmuğu çıktı. Yanımızdan savaşa katılmak üzere telaşla geçen karıncalara kenara çekilip yer veriyorduk. Kılıcımın cılız bronz ışıltısı bize yol gösteriyor, dehlizin derinliklerine doğru ilerlememizi biraz olsun kolaylaştırıyordu.

"Bakın!" dedi Annabeth.

Yan taraftaki odalardan birine bakınca kalbim neredeyse duracak gibi oldu. Tavandan kocaman, yapış yapış keseler sarkıyordu. Bunlar karınca larvası olmalıydı ama asıl dikkatimi çeken bunlar değildi. Mağaranın zemini altın paralar, değerli taşlar ve çeşit çeşit hazineyle kaplıydı. Yerde bir sürü miğfer, kılıç, müzik enstrümanı ve mücevher duruyordu. Hepsi de büyülüymüş gibi parılıyordu.

"Bu daha bir oda," dedi Annabeth. "Burada bunun gibi hazineyle dolu yüzlerce oda olmalı."

"Önemli değil," dedi Silena. "Charlie'yi bulmamız gerek."

işte, bu da bir ilkti: Afrodit'in çocuklarından biri mücevherle falan ilgilenmiyordu.

Yolumuza devam ettik. Yaklaşık altı metre sonra öyle berbat kokulu bir mağaraya girdik ki burnumu sıkıca tıkamam gerekti. Karıncaların yiyeceklerinden arta kalanlar bir kum tepesi gibi yığılmıştı, içeride kemikler, çürümüş koca koca çürümüş et parçaları, hatta kampımızdan getirdikleri bayat yiyecekler bile vardı. Sanırım karıncalar kampın

6<

[56]

çöplerini karıştırıp artık yiyecekleri çalmışlardı, işte bu leş kokulu öbeklerden birinin dibinde ayağa kalkabilmek için debelenen Beckendorf duruyordu. Berbat görünüyordu ve bunun bir nedeni de çöp rengini almış olan zırhıydı.

Silena "Charlie!" diye bağıırıp hemen yanma koştu ve ayağa kalkmasına yardım etmeye koyuldu.

"Tanrılara şükürler olsun" dedi Beckendorf. "Bacaklarım... Bacaklarımı oynatamıyorum!"

"Gececek," dedi Annabeth. "Önce seni buradan çıkarmalıyız. Percy, sen diğer koluna gir."

Silena'yla birlikte Beckendorf u ayağa kaldırdık. Sonra dördümüz tünelden çıkışa doğru ilerlemeye başladık. Uzaktan savaş sesleri geliyordu. Metal zırhların çarpışma sesleri, ejderhanın ateş püskürtüşünü ve yüzlerce karıncanın ağzının kapanıp açılma sesini duyabiliyorduk.

"Neler oluyor burada?" dedi Beckendorf. Bedeni gerildi. "Ejderha! Sakın bana onu çalıştırdığımızı söylemeyin!"

"Ne yazık ki öyle yapmak zorunda kaldık," dedim. "Seni kurtarmanın tek yolu buydu."

"Ama bir otomatonu ha deyince çalıştıramazsınız ki! Motor ayarı ve hata kontrolü yapmak gerekir... Ne yapacağını asla bilemezsiniz! Hemen buradan toz olmalıyız."

Ancak hiçbir yere gitmemize gerek kalmadı. Çünkü ejderha bize doğru geliyordu. Tepe havaya uçup her yanımız toz toprak içinde kaldığında hangi tünelin çıkış olduğunu hatırlamaya çalışıyorduk. Bir anda kendimizi yukarı bakarken bulduk. Ejderha tepemize dikilmişti. Karınca Tepesi'ni yerle bir ederken bir yandan da gövdesine tırmanan myrmekeleri üstünden atmaya çalışıyordu.

"Çabuk olun!" diye bağırdım. Üstümüzü başımızı silkeleyip Beckendorf u sürükleye sürükleye tepenin yan tarafından aşağı inmeye çalıştık.

Dostumuz ejderhanın başı dertteydi. Myrmekeler ejderhanın zırhının eklem yerlerini ısıyor, her tarafına asit püskürtüyorlardı. Ejderha ayaklarını öfkeyle yere vurdu, ağzını açıp kapadı ve burnundan alevler püskürttü ama dayanacak hali kalmamıştı. Bronz gövdesinden dumanlar yükseliyordu.

işin kötüsü, karıncalardan birkaçı bize yönelmişti. Galiba akşam yemeklerini çalmamız pek hoşlarına gitmemişti. Kılıcımı karıncalardan birine doğru savurup kafasını uçur-dum. Annabeth hançerini bir diğer karıncanın antenlerinin ortasına indiriverdi, ilahi bronz, karıncanın kabuğunu parçalarken yaratık baştan aşağı eridi.

"Sa-sanırım yürüyebilirim," dedi Beckendorf. Ama onu bırakır bırakmaz yüz üstü yere düştü.

"Charlie!" Silena yanına koşup onu ayağa kaldırırken Annabeth'le ben de karıncaları temizleyip kendimize yol açmaya giriştik. Nasıl olduysa karıncalar bizi ısırmadan ya da asite boğmadan açıklık alanın kenarında kadar varmayı

[58]

başarmıştık. Ancak spor ayakkabılarımdan birine asit sıçramıştı ve üstünden dumanlar çıkıyordu. Bu arada ejderha açıklık alanda sendelemeye başlamıştı. Gövdesinden koca bir asit bulutu yükseliyordu.

Silena "Onu ölüme terk edemeyiz!" dedi.

Beckendorf hüzünlü bir ses tonuyla "Çok tehlikeli," dedi. "içindeki donanım —"

"Charlie, ejderha hayatını kurtardı!" diye yalvardı Silena. "Lütfen, hatırım için onu kurtar."

Beckendorf tereddütlüydü. Yüzü hala karıncaların püskürttüğü asitten dolayı kıpkırmızıydı. Her an bayılacakmış gibi bir hali vardı. "Kaçmaya hazır olun," dedi. Sonra açıklık alana dönüp

"EJDERHA! Acil durum savunması, beta-ETKİNLEŞTİRME!" diye seslendi.

Ejderha sesin geldiği yöne döndü. Karıncalarla savaşmaktan vazgeçti, gözleri parıldamaya başladı. Havada sanki her an bir fırtına patlayacakmış gibi ozon kokusu vardı.

ZZZZZAAAAAPPP!

Ejderhanın gövdesini yay biçiminde mavi elektrik kıvılcımları kapladı ve karıncalara sıçradı. Karıncalardan bazıları patladı. Diğerleriyse bacaklarını sallaya sallaya yanıp kö-mürleştiler. Birkaç saniye sonra ejderhanın üstünde hiç karınca kalmamıştı. Hala sağ olan karıncalarsa onları oradan uzaklaştırmak için popolarına değen mavi kıvılcımlarla birlikte harabe haline gelmiş yuvalarına doğru kaçıştılar.

Ejderha zafer kazanmış gibi kükredi. Sonra da parıldayan gözlerini bize çevirdi.

Bu sefer "Hephaistos aşkına!" diye değil, "Imdaaaat!" diye bağırdık.

Ejderha sanki çok eğleniyormuş gibi ateş püskürte püs-kürte, üstümüze mavi elektrik kıvılcımları yollaya yollaya bize doğru geliyordu.

"Nasıl durduracağız bunu?" diye bağırdı Annabeth.

Bacaklarını hissetmeye başlayan Beckendorf başını sallayıp soluklanmaya çalıştı. Tabii, sizi bir kömür parçasına dönüştürmek için arkanızdan koşturan kocaman bir canavar olduğunda bir anda iyileşebiliyorsunuz. "Onu hiç çalıştırmamanız gerekiyordu! Güvenilir değil! Otomatonlar birkaç sene sonra kafayı yiyorlar!"

"Bunu söylediğin çok iyi oldu!" diye bağırdım. "Onu nasıl kapatacağız peki?"

Beckendorf deli gibi etrafına bakınıp "işte!" dedi.

ileride neredeyse ağaçlar kadar yüksek bir kayalık görünüyordu. Ormanda tuhaf biçimli kayalıklar çoktu ama bunun gibisini daha önce hiç görmemiştim. Kayalık dev bir kaykay rampasını andırıyordu; bir kenara doğru eğim kazanırken diğer tarafı göçmüş gibiydi.

"Siz kayalığın dibine koşun," dedi Beckendorf. "Ejderhanın dikkatini dağıtın. Onu biraz meşgul edin!"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Silena. "Görürsünüz. Haydi!"

Beckendorf bir ağacın arkasına saklanınca "Hey, kertenkele!" diye ejderhaya seslendim. "Ağzın kokuyor!"

Burun deliklerinden kapkara bir duman püskürttü. Sonra da yeri göğü zangırdata zangırdata bana doğru koşmaya başladı.

Annabeth elimden tutup "Haydi!" diye bağırdı. Kayalığın dibine doğru koşmaya başladık. Ejderha peşimizdeydi.

"Burada durmasını sağlamalıyız," dedi Annabeth. Uçu-müz birden kılıçlarımızı çektik.

Ejderha bize ulaştı ama sonra durdu. Sanki onunla savaştık kadar şapşal olduğumuza inanamıyormuş gibi başını bir yana eğip bizi süzdü. Artık yakaladığına göre bizi nasıl öldüreceğine karar vermeliydi. O anda bizi nasıl öldüreceğini düşündüğünden, ama hangi yolu izleyeceğine karar veremediğinden emindim.

Ejderha ilk ateşi durduğumuz yere püskürtüp zemini, üstünde dumanlar tüten bir kül çukuru haline getirdi.

Derken, Beckendorfu yukarıda, kayalığın tepesinde gördüm ve yapmak istediği şeyi anladım, iyi nişan alması gerekiyordu. O yüzden de ejderhayı mümkün mertebe oyalayacak, Beckendorf u görmemesini sağlayacaktım.

"Heytttt!" diye bağırp saldırıya geçtim. Dalgakıran'ı ejderhanın ayağının üstüne indirdim ve sivri tırnaklı par-

inaklarından birini kestim.

Ejderha bana bakınca kafası gıcırdadı. Kızmış gibi değil de akli karışmış gibiydi. Neden parmağımı kestin ahi? der gibi bir hali vardı.

"Percy!" diye bağırdı Annabeth.

Yerimden kıınıldamadm. "Bir saniye daha..."

"Percy!"

Ejderha bana saldırmadan hemen önce Beckendorf kayalıktan ejderhanın boynuna atladı.

Ejderha alevler saçarak geriledi ve Beckendorf u üstünden atmaya çalıştı ama Beckendorf debelenip duran canavara bir kovboy gibi yapışmıştı. Ejderhanın başındaki panellerden tekini açıp tellerden birini koparışını hayretle izledim.

Ejderha aniden dondu. Gözleri karardı. Bir anda sipsivri dişlerini gökyüzüne çevirmiş bir ejderha heykeli haline gelmişti.

Beckendorf ejderhanın boynundan aşağı kaydı. Yorgun- J^ . luktan tükenmiş ve nefes nefese bir halde kuyruğun üstüne yığıldı.

"Charlie!" Silena yanına koşup yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Başardın!"

Annabeth yanıma gelip omzumu sıktı. "Hey, Yosun Kafa, sen iyi misin?"

"Sanırım... iyiyim," dedim. Ejderhaya melez yemi olmama ramak kalmışken nasıl kurtulduğumu düşünüyordum.

"Aferin sana." Annabeth'in gülümsemesi o salak ejder-hanmkinden çok çok daha güzledi.

Titrek bir ses tonuyla "Sana da aferin," dedim. "Ece? Otomatonu ne yapacağız?"

Beckendorf alnını sildi. Silena onun yara bereleriyle ilgileniyordu. Onun bu ilgisi yüzünden Beckendorf un dikkati dağılmıştı.

"Biz, şey, bilmiyorum," dedi. "Belki onu tamir edip kampı koruması için geri götürebiliriz ama bu aylar sürer."

"Denemeye değer," dedim. Bronz ejderhanın Titan Tanrısı Kronos'a karşı bizi koruyabileceğini düşünüyordum. Kronos'un canavarları kampa saldırmadan önce, bu şeyle karşılaşmayı göze almak

zorunda kalacaklardı. Ote yandan ejderha tekrar kafayı yer, kampçılara saldırırsa onu geri götürdüğümüze bin pişman olurduk.

"Karınca Tepesi'ndeki hazineleri gördünüz mü?" diye sordu Beckendorf. "Ya büyülü silahları? Hele o zırhlar! Oradaki şeyleri yanımıza alabilseydik bize çok faydası dokunurdu."

"Ah, o bileziklerle kolyeler," dedi Silena.

Tepenin içindeki tünellerin leş gibi kokusu aklıma gelince tüylerim ürperdi. "Bence bu maceraya başka bir gün atılabiliriz," dedim. "Zaten o koca hazineyi taşımak için oraya bir melez ordusuyla gitmek gerek."

"Olabilir," dedi Beckendorf. "Ne hazineydi ama..."

Silena heykele dönmüş olan ejderhaya baktı. "Charlie, şu ejderhanın boynuna atlayışın hayatımda gördüğüm en cesur şeydi," dedi.

Beckendorf yutkundu. "Şey... evet," dedi. "Benimle havai fişek gösterisine gelir misin?"

Silena'nın yüzü aydınladı. "Tabii ki gelirim seni koca şapşal! Hiç sormayacaksın sanmıştım!"

Beckendorf adeta bir anda iyileşmişti. "O halde kampa geri dönelim! Eminim Bayrak Kapma bitmiştir."

Kampa yalınayak dönmek zorunda kaldım çünkü asit ayakkabılarımın tekini eritmişti. Onu çıkarınca asitin çorabıma da bulaştığını ve ayağımın kıpkırmızı olup yandığını fark ettim.

Annabeth'e yaslandım ve topallaya topallaya kampa doğru yola koyulduk.

Beckendorf ve Silena el ele tutuşmuş, önden gidiyorlardı. Onları rahatsız etmemek için yanlarına gitmedik.

Destek almak için Annabeth'e tutunmuş, Silena'yla Beckendorf'un arkasında yürürken kendimi çok rahatsız hissetmeye başlamıştım, içimden Beckendorf'un bu kadar cesur oluşuna lanetler okuyordum ama ejderhaya karşı gösterdiği cesaret değildi beni sinir eden. Uç sene sonra, nihayet Silena Beauregard'a çıkma teklif edecek cesareti toplamıştı. Bu haksızlıktı.

Düşe kalka yürürken Annabeth "Biliyor musun," dedi.

"Bence o çok da büyük bir cesaret örneği değildi."

Gözlerimi kırıştırdım. Annabeth zihnimi falan mı okumuştun?

"Şey... ne demek istiyorsun?"

Annabeth sığ bir dereden geçerken bileğimi tuttu. "Beckendorf ejderhanın boynuna atlayabilsin diye ejderhayı oyaladım," dedi. "Ben asıl bunun cesaret örneği olduğunu düşünüyorum."

"Ya da aptallık," dedim.

"Percy, sen cesur bir çocuksun," dedi. "İltifatımı kabul et, olsun bitsin. Yani, bunu yapmak bu kadar zor mu?"

Göz göze geldik. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. İçimi tuhaf bir his kapladı. Sanki kalbim oradan oraya sırıyordu.

"Eee... " dedim. "Sanırım Silena'yla Charlie havai fişek gösterisine birlikte gidecekler."

"Evet, öyle sanırım."

"Evet," dedim. "Bu arada, şu havai fişek gösterisi..."

Fırsatım olsaydı lafa nasıl devam edeceğimi biliyordum ama tam o sırada Annabeth'in Athena kulübesinden üç kardeşi kılıçlarını çekmiş vaziyette çalılıkların arasından fırladılar. Beni görünce hepsi sırtmaya başladı.

İçlerinden biri "Annabeth!" diye seslendi. "Aferin! Haydi, şu ikisini hapse atalım."

Ona bakakaldım. "Nasıl yani, oyun daha bitmedi mi?"

diye sordum.

Athena kampçıları gülmeye başladdı. "Henüz bitmedi... Ama yakında bitecek. Nasıl olsa seni yakaladık."

"Yapmayın be çocuklar," dedi Beckendorf. "Önümüze birkaç engel çıktı. Hem koca bir ejderhayla hem de Karınca Tepesi'ndeki myrmekelerle uğraşmak zorunda kaldık."

Athena kulübesinden bir diğer çocuk duyduklarından pek etkilenmemiş gibiydi. "Annabeth, aferin sana, onları iyi meşgul etmişsin," dedi. "Planımız işe yaradı. İstersen bundan sonrasını biz hallederiz."

Annabeth yanımdan uzaklaştı. Tam bizi kardeşlerinin elinden kurtarıp kazasız belasız kampa geri götüreceğini düşünürken hançerini çekip bana doğrulttu ve pis pis sıırttı.

"Yok canım," dedi. "Bundan sonrasını Silena'yla ben hallederiz. Marş marş, esirler. Düşün önüme bakalım."

Şok içinde ona baktım. "Bunu planlamış mıydın?" dedim. "Bizi oyundan uzak tutmak için mi yaptın her şeyi?"

"Saçmalama, Percy. Tüm bunları nasıl planlamış olabilirim ki? Ejderha, karıncalar... Bunları önceden ayarlamış olabilir miyim sence?"

Haklıydı ama karşımdaki Annabeth'ti. Onun sağıfsmu belli olmazdı. Annabeth Silena'ya bakınca ikisinin gülmek için kendilerini zor tuttuklarını fark ettim.

"Sen... Seni kurnaz..." diye lafa başladım ama aklıma yeterince kötü bir şey gelmedi.

Hapse giderken yol boyunca ben de Beckendorf da sızlanıp durduk. Başımızdan geçen onca şeyden sonra bize esir muamelesi yapılması büyük haksızlıktı.

Ama Annabeth gülümseyerek bizi hapse tıktı. Tam cepheye giderken bana bakıp göz kırptı. "Havai fişek gösterisinde görüşeceğiz, değil mi?" dedi.

Sonra cevap vermeme bile beklemeden ormana daldı.

Beckendorf a baktım. "Nasıl yani? Annabeth az önce bana çıkma mı teklif etti?" diye sordum.

Beckendorf tiksintiyle omuzlarını silkti. "Kızların ne yapacağı belli mi olur," dedi. "Onlarla uğraşmaktansa kafayı yemiş ejderhalarla uğraşmayı tercih ederim."

Böylece oturup kızların oyunu kazanmasını bekledik.

[STOLLKARDESLERİ

Hermes oğulları CONNOR ve TRAVIS STOLL ile bir söyleşi

Diğer kampçılara yaptığınız en güzel eşek şakası neydi?

Connor: Altın mango!

Travis: Abi, o gerçekten muhteşemdi ya.

Connor: Bir gün elimize bir mango alıp etrafını olduğu gibi altın renkli sprey boyayla boyadık, tamam mı? Üstüne de "En güzele aittir" yazdık ve herkes okçuluk dersindeyken Afrodit kulübesine bıraktık. Afrodit kampçıları geri geldiklerinde mango için kavga etmeye başladılar. İçlerinden hangisinin "en güzel" olduğuna bir türlü karar veremediler. Çok komikti.

Travis: Pencerelerden dışarı Gucci ayakkabılar falan fırlıyordu. Birbirlerinin giysilerini yırtmaya, rujlarını, mücevherlerini oraya buraya fırlatmaya başladılar. Kudurmuş gibiydiler.

Connor: Sonra yaptığımız şeyi fark edip peşimize düştüler.

Travis: Ondan sonra işler hepten karıştı zaten. Kalıcı makyaj diye bir şey olduğunu bilmiyordum. Tam bir ay boyunca ortalıkta palyaço gibi dolaştım.

Connor: Evet. Bana öyle bir büyü yaptılar ki ne giysen üstüme iki beden küçük geliyordu. Kendimi ezik gibi hissettim.

Travis: Sen zaten eziksin oğlum.

Bayrak Kapma oyununda takımınızda en çok kimin olmasını isterdiniz?

Travis: Kardeşimin olmasını isterdim çünkü onun sağı solu belli olmaz.

Connor: Ben de kardeşimin olmasını isterdim çünkü ben de ona güvenmem. Onun dışında kim olabilir? Büyük bir ihtimalle Ares kulübesinden birilerinin olmasını isterdim.

Travis: Evet. Onlar hem güçlü hem de idare etmesi kolay. Mükemmel bileşim bu zaten.

Hermes kulübesinde olmanın en iyi tarafı nedir?

Connor: Asla yalnız kalmazsınız. Cidden! Aramıza sürekli yeni çocuklar katılır. O yüzden her zaman konuşacak birisini bulabilirsiniz.

Travis: Ya da şaka yapacak birilerini.

Connor: Ya da cebinden bir şeyler aşırabileceğinizi birilerini. Biz kocaman, mutlu bir aileyiz.

Ares kızı

CLARISSE LA RUE

ile bir söyleşi

Melez Kampı'nda en çok kime sataşmak hoşuna gider?

Clarisse: Önüme kim çıkarsa, ezik. Ha, pardon, isim mi vereyim? O kadar çok seçenek var ki! Apollon kulübesinde Michael Yew diye bir çocuk var. Yayını alıp kafasında kırmayı çok isterim doğrusu. Apollon kulübesinin Ares kulübesinden çok daha iyi olduğunu sanıyor. Neymiş, onlar menzilli silahlar kullanıyorlarmış. Salaklar, ödleğ gibi savaş alanından uzak duruyorlar. Bana bir mızrakla kalkan verin, her zaman seve seve kullanacak bir yer bulurum. Şunu sakın unutmayın: Bir gün Michael Yevv'u ve o ödleğ kulübesini un ufak edeceğim.

Baban hariç, sence Olimpos Konseyi'ndeki en güçlü tanrı ya da tanrıça kim?

Clarisse: Eh, bence kimse Ares'le boy ölçüşemez ama Tanrı

Zeus çok cesur. Yani sonuçta Zeus, Tayfunla ve Kronos'la savaştı. Saygısızlık etmek istemem ama süper güçlü şimşekleriniz olunca cesur olmak da kolay.

Percy'nin seni tuvalet tesisatıyla yıkamasının intikamını aldın mı?

Clarisse: Hah, belli ki o küçük serseri yine böbürlenmeye başlamış! Ona sakın inanmayın. Olanları abartıyor. Ama intikamımı mutlaka alacağım. Percy bugünlerde yaptıklarına çok pişman olacak.

Neden mi bekliyorum? Strateji. Sabırla saldırıya geçeceğim anı bekliyorum. Ondan korkmuyorum, tamam mı? Bunu diyen olursa ağzını yüzünü dağıtırım.

Athena kızı

ANNABETH CHASE

ile bir söyleşi

Melez Kampı için yeni bir bina inşa edecek olsaydın, bu ne olurdu?

Annabeth: Bu soruyu sormanıza çok sevindim. Ciddi bir biçimde bir tapınağa ihtiyaç var. Bizler Yunan tanrılarının çocuklarıyız ama ebeveynlerimize adanmış bir anıtımız bile yok. Tapınağı, Melez Kampı'nın güneyindeki tepeye inşa ederdim ki her sabah güneş tapınağın pencerelerinden içeri girip zeminde farklı bir tanrının işaretini oluştursun. Örneğin zeminde bir gün bir kartal, bir başka gün bir baykuş belirebilir. Tabii tapınakta tüm tanrıların heykelleri ve adak adayabileceğimiz altın mangallar da olmalı. Tapınağı, Carnegie Hail gibi mükemmel bir akustiğe sahip olacak biçimde tasarlardım. Böylece orada lir ve kaval konserleri verebiliriz. Daha anlatmaya devam edebilirim ama sanırım ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Kheiron bu tür bir projeyi gerçekleştirebilmek için dört milyon kamyonet çilek satmamız gerektiğini söylüyor ama bence buna değer.

Annen hariç, sence Olimpos Konseyi'ndeki en bilge tanrı ya da tanrıça kim?

Annabeth: Hmm. Bir saniye, düşüneyim... Şey. Yani, atlarına sığınarak söylüyorum, Olimposlular çok da zeki değiller bence. Zeus'un bilge bir tanrı olduğunu söyleyebilirim. Ne de olsa dört bin yıldır tüm aileyi bir arada tutmayı başardı. Bu hiç de kolay bir iş değil. Hermes de akıllıdır. Hatta bir keresinde Apollon'un sığırlarını çalıp ona feci bir oyun oynamıştı, ki Apollon bayağı bir zekidir. Artemis'i de her zaman beğenmişimdir. inançlarından asla ödün vermez. Hep kendi başının dikine gider ve sürekli diğer tanrılarla takışır. Ayrıca birçok tanrıya kıyasla ölümlülerin dünyasında daha fazla zaman geçirir. O yüzden neler olup bittiğinden daima haberdardır. Ama erkeklerden anladığımı pek söyleyemem. N'apalım, kimse mükemmel değildir, öyle değil mi?

Melez Kampı'ndaki tüm arkadaşların arasında, savaşta en çok kimin yanında olmasını isterdin?

Annabeth: Ha, tabii ki Percy. Buna hiç şüphe yok. Yani Percy bazen gıcığın teki olabilir ama güvenilir birisidir. Hem cesurdur hem de iyi bir savaşçıdır. Normal şartlar altında ona ne yapacağını söylediğim sürece her savaşı kazanır.

[74]

Zaman zaman Percy'ye 'Yosun Kafa' diye hitap ettiğini biliyoruz. Sence Percy'nin en sinir bozucu özelliği nedir?

Annabeth: Eh, ona çok zeki olduğu için Yosun Kafa demiyorum tabii! Yani, tamam, Percy aptal falan değildir. Hatta çok akıllıdır. Ama bazen şapşalca davranır. Bunu beni sinir etmek için yapıp yapmadığını bilmiyorum. O çok yönlü biri. Bir kere çok cesur. Espri yeteneğine sahip. Yakışıklı da, ama sakın ona bunu dediğimi söylemeyin.

Ne diyordum? Hah, Percy çok yönlüdür, ama o kadar... kalın kafalıdır ki. Tamam, aradığım sözcük buydu işte. Yani, bazen gözünün önündekini bile görmekten acizmiş gibi davranır. Ne bileyim, ona

ipucu verseniz, her şeyi gözlerinin önüne serseniz dahi insanların ne hissettiğini anlayamaz. Ne? Hayır, özellikle birisinden, ya da belirli bir olaydan falan bahsetmiyorum! Genel olarak söylüyorum. Neden herkes... öfff! Aman, neyse.

Satir

KIVIRCIK ÇALIDİBİ ile bir söyleşi

Kavalla en çok hangi şarkıyı çalmayı seversin?

Kıvırcık: Ha, şey, biraz tuhaf olacak ama... Bir keresinde bir misk faresi benden 'Misk Faresi'nin Aşkı' isimli şarkıyı çalmamı istemişti. Şey... Ben de şarkıyı öğrendim, itiraf edeyim ki o şarkıyı çalmayı çok severim. Aslında şarkı sadece misk fareleri için yazılmamış! Çok tatlı bir aşk öyküsünü konu alıyor. O şarkıyı ne zaman çalsam gözlerim dolar. Percy'nin de gözleri dolar ama sanırım gülmekten.

Karanlık bir ara sokakta kiminle karşılaşmak istemezdin? Bir kiklopla mı, yoksa öfkeden kudurmuş bir Bay

D. ile mi?

Kıvırcık: Meee! Ne biçim bir soru bu? Şey... Açıkçası Bay D. ile karşılaşmak isterdim, çünkü o kadar... iyidir ki! Evet, satirlere karşı hep iyi yürekli ve cömert davranır. Hepimiz onu çok seve-

[76] riz. Bunu da konuşmalarımızı dinlediği için söylemiyorum. Zaten başka bir şey söylersem beni parçalara ayırır.

Sence Amerika'daki en güzel yer neresi?

Kıvırcık: Doğa anlamında geriye çok az güzel yerin kalmış olması hayret verici ama New York'un kuzeyindeki Placid Gölü'nü çok severim. Özellikle kışları çok güzel olur! Oradaki su perilerini görmelisiniz! Üf! Ay, bir dakika, bu kısmı söyleşiden çıkarabilir miyiz? Ardıç duyarsa beni öldürür.

Teneke kutular gerçekten de lezzetli mi?

Kıvırcık: Yaşlı büyükannem hep şöyle derdi: "Günde iki teneke ye, canavarları düşünme." Hem içinde bir sürü mineral var hem de doyurucu. Dahası, dokusu da harikadır. Cidden, neden lezzetli olmasın ki? insanların dişleri ağır işçiliği kaldıramıyorsa benim günahım ne?

Poseidon oğlu PERCY JACKSON ile bir söyleşi

Melez Kampı'nda yazları en çok hoşuna giden şey nedir?

Percy: Kesinlikle arkadaşlarımı görmek. Bütün sene okula gittikten sonra kampa geri dönmek harika bir şey. insan evine dönmüş gibi oluyor. Yazın ilk günü kulübeleri ziyaret ederim. Connor'la Travis kamp dükkanından bir şeyler aşırırlar; Silena, Annabeth'e makyaj yapmak için dil döker; Clarisse de kampa yeni gelen çocukların kafalarını tuvalete sokmakla uğraşır. Bazı şeylerin asla değişmemesi çok güzel bir şey. a

Bugüne dek birçok farklı okula gittin. Okuldaki yeni öğrenci olmanın en zor tarafı nedir?

Percy: İsim yapmak sanırım. Yani herkes seni bir kılıfa sokmak ister, öyle değil mi? Ya eziksindir ya popüler bir sporcusundur ya da başka bir şey. Daha ilk günden sana sataşamayacaklarını [78]

açıkça ortaya koyman gerekir ama salak salak davranmamaya da özen göstermelisin. Aslında bu konuda tavsiye verecek en son kişi sayılabilirim. Bir okuldan atılmadan ya da işleri berbat etmeden duramıyorum.

Dalgakıran'ı bir başka büyülü nesneyle değiştirecek olsan neyi seçerdin?

Percy: Bu zor bir soru çünkü Dalgakıran'a çok alıştım. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Ama günlük giysilerim gibi görünen bir zırhım olsun isterdim doğrusu. Zırh giymek çok bunaltıcı bir şey. Bir kere çok ağır. İnsan kan ter içinde kalıyor. Dahası, moda da çok uygun değil, öyle değil mi? Bu yüzden günlük giysilerinizin bir zırha dönüştürülmesi güzel olurdu. Yine de kılıcımı bir zırhla değiş tokuş edeceğimi sanmam.

Şu ana dek birçok tehlikeden kıl payı kurtuldun. En korktuğun an hangisiydi?

Percy: Kesinlikle Melez Tepesi'nde Minotor'la savaştığımda çok korkmuştum. Çünkü neler olup bittiğini bilmiyordum. Hatta o sırada bir melez olduğumu bile bilmiyordum. Annemi sonsuza dek

kaybettiğimi sanıyordum. Bir tepede şimşeklerin altında manyağın tekiyle savaşıyordum ve bu arada Kıvrırcık "Yemek!" diye melerken bayılıp kalmıştı. Gerçekten de çok korkmuştum. Melez olduğundan şüphelenen çocuklara ne tavsiye edersin?

Percy: Yanılıyor olmaları için dua etmelerini. Cidden. Bunları okumak zevkli olabilir ama melez olduğunuzu öğrenmek pek de iyiye işaret değildir. Bir melez olduğunuzu düşünüyorsanız hemen kendinize bir satir bulun. Satirleri okullarda hemen fark edersiniz. Gülüşleri bir tuhaftır ve önlerine gelen her şeyi yerler. Yürüyüşleri de tuhaf olabilir çünkü takma ayaklarla toynaklarını saklıyor olabilirler. Okuldaki satiri bulup ondan yardım isteyin derim çünkü derhal Melez Kampı'na gitmeniz gerekir. Ama bir melez olmayı kim ister ki? Sakın bunu evde denemeyin.

Melez Kampı

Haritası

Annabeth ChaseIn Kamp Valîzî

Oyuncak ayı (sakin kimseye söylemeyin)

medea'nın 5000 koruma faktörlü güneş kremi

yankee şapkası

11

]aedralus'un bilgisayar]

Parmak \ arası terlik

Turuncu melez kampı tişörtü

İ

böcek spreyi (örümcekler için)

Cep Telefonu (daima kapalı olmalı)

Uyku Tulumu

21. yüzyıl klasik mimarisi kitabı

Nektar Dolu

matara

PERCY JACKSON

ve Hadesin Kilici

Noel' i yeraltında geçirmek benim fikrim DEĞİLDİ.

Başıma neler geleceğini bilseydim, hastayım der, gitmezdim. Böylece bir iblis ordusuyla karşılaşmaktan, bir Titanla savaşmaktan ve beni ve arkadaşlarımı neredeyse sonsuz karanlığa esir edecek tuzağa düşmekten kurtulmuş olurum.

Ama olaylar bu şekilde gelişmedi. O aptal Edebiyat sınavına girmek zorunda kaldım. Goode Lisesi'nin kış dön-

minin son günü, diğer birinci sınıf öğrencileriyle birlikte konferans salonunda oturdum ve iki Şehrin Öyküsünü aslında okumadığım halde, okumuşum gibi yaparak bir kompozisyon yazmaya çalıştım. Derken Bayan O'Leary çılgınlar gibi havlayarak içeri giriverdi.

Bayan O'Leary benim evcil cehennem tazım. Kendisi bir tır kadar kocaman, kapkara bir köpek.

Sipsivri dişleri ve pençeleriyle parlayan kırmızı gözleri var. Aslında çok tatlı-

dır ama genellikle Melez Kampı'nda kalır. Onun içeri girip Noel ağaçlarını, Noel Baba'nın elflerini ve Kış Diyarı setini devirmesine biraz şaşırılmışım doğrusu.

Herkes kafasını kaldırıp kürsüye baktı. Diğer çocukların panik içinde çılgınlık atıp kaçmaya çalışacaklarından emindim. Ama herkes kıs kıs gülmeye başladı. Kızlardan birkaçı "Ayyy, çok tatlı!" falan dediler.

ingilizce öğretmenimiz Dr. Sıkıcı (ismi gerçekten de bu!) gözlüklerini burnunun üstüne iyice yerleştirip yüzünü ekşitti.

"Pekala," dedi. "Fino köpeği nerede?"

Derin bir oh çektim. Tanrılara şükürler olsun ki Sis devreye girmişti. Sis insanların bazı şeyleri gerçek haliyle görmesini engelleyen büyü bir perdedir. Sis'in daha önce birçok kez gerçeği çarpıttığını görmüştüm ama Bayan O'Leary'yi bir fino köpeği olarak göstermesine ancak pes diyebilirdim.

"Şey, o benim köpeğim hocam," dedim. "Özür dilerim! Peşimden gelmiş olmalı."

Arkamda oturan öğrencilerden biri "Ali Baba'nın Bir Çiftliği Var" isimli şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı. Bu sefer herkes gülmeye başladı.

Dr. Sıkıcı "Yeter!" dedi. "Percy Jackson, bunun final sınavı olduğunu size hatırlatırım," dedi.

"Buraya fino köpekleri gire — "

"HAVI' Bayan O'Leary'nin havlaması tüm salonu inlet-mişti. Kuyruğunu sallarken birkaç sandalyeyi daha devirdi. Sonra ön patilerinin üstüne eğilip peşinden gelmemi istiyormuş gibi bana baktı.

"Onu hemen salondan çıkarıyorum hocam," dedim. "Zaten kompozisyonumu bitirmiştım."

Sınav kitapçığını kapatıp kürsüye koştum. Bayan O'Leary hemen kapıdan dışarı fırladı. Köpeğimin peşinden giderken çocuklardan bazıları "Görüşürüz, Finolu Çocuk!" diye arkamdan seslenip gülüştüler.

Bayan O'Leary, 85. Sokak'tan nehre doğru koşmaya başladı.

"Yavaş!" diye bağırdım. "Nereye gidiyorsun?"

Sokaktaki yayalar bana tuhaf tuhaf baktılar ama burası New York'tu. Yani, her şeye rağmen bir fino köpeğinin arkasından koşturan bir çocuk hayatlarında gördükleri en tuhaf şey olamazdı.

Bayan O'Leary benden epey ilerideydi. Arada bir durup Hadisene hımbıl! der gibi bana havlıyordu.

Kuzey yönünde üç sokak boyunca koştuğundan sonra dosdoğru Cari Schurz Par-kı'na daldı. Tam ona yetişmiştim ki demir parmaklıkların üstünden atladı ve karla kaplı çalılıkların arasında gözden kayboldu.

"Öf, gel buraya," diye sızlandım. Telaşla okuldan çıkarken yanıma ceketimi almayı unutmuşum.

Hava buz gibiy-

di. Parmaklıkların üstünden atlayıp buz tutmuş çalılıkların arasına girdim.

Parmaklıkların öte yanında açıklık bir alan vardı. Donmuş çimlerle kaplı yarım dönümlük alanın etrafı çıplak ağaçlarla çevriliydi. Bayan O'Leary yeri kokluyor, kuyruğunu çılgınlar gibi sallıyordu. Ama etrafta sıra dışı hiçbir şey göremiyordum. Tam önümde çelik renkli Doğu Nehri aheste aheste akıyordu. Queens'deki evlerin çatılarından beyaz dumanlar yükseliyordu. Tam arkamdaysa Yukarı Doğu Yakası soğuğa ve sessizliğe bürünmüş, belli belirsiz seçiliyordu.

Nedenini bilmiyorum ama boynumun arkası aniden karıncalandı. Hemen kalemimi çıkarıp kapağını açtım. Kalem bir anda bronz kılıcım Dalgakıran'a dönüştü. Kılıcımın keskin kısmı puslu göğün altında hafifçe ışıldıyordu.

Bayan O'Leary kafasını kaldırdı. Burun delikleri titremeye başladı.

"Ne oldu kızım?" diye fısıldadım.

Çalılıklar hisirdadı ve karşımıza altın renkli bir geyik çıkıverdi. Altın renkli derken, sarı renkte demek istemiyorum. Bu şeyin metalik bir postu ve 14 ayar altındanmış gibi görünen boynuzları vardı. Etrafında altın renkli öylesine parlak bir ışık oluşmuştu ki ona bakmakta zorlanıyordum. Herhalde ömrümde gördüğüm en güzel şeydi.

Bayan O'Leary adeta aklından Geyik burger! gibi bir dü-

şünce geçmiş gibi dudaklarını yalamaya başladı. Çalılıklardan tekrar bir hisirtti geldi ve karşımıza bu sefer üstünde başlıklı bir parka olan, yayına ok geçirmiş birisi çıktı.

Kılıcımı havaya kaldırdım. Kız bana nişan aldı ve olduğum yerde kalakaldım.

"Percy?" Kız gümüş renkli parkasının başlığını geriye itti. Siyah saçları anımsadığımdan da uzundu ama o masmavi gözleri ve Artemis'in ordusunun üsteğmeni olduğunu gösteren gümüş tacı tanıyordum.

"Thalia!" diye bağırdım. "Burada ne işin var?"

Sanki ne yaptığı çok açıkmiş gibi "Altın geyiği takip ediyordum işte?" dedi. "Artemis'in kutsal hayvanıdır. Onun bir işaret olabileceğini düşündüm. Ve, şey... " Başını tereddütle Bayan O'Leary'ye doğru salladı. "Onun burada ne işi olduğunu söyler misin?"

"O benim köpeğim... Bayan O'Leary, hayır!"

Bayan O'Leary geyiği koklamaya başlamış, hayvanın özel alanını istila etmişti. Geyik cehennem tazısının burnunu yokladı. Çok geçmeden birlikte açıklık alandan uzak durmaca gibi tuhaf bir oyun oynamaya başladılar.

"Percy... " Thalia yüzünü ekşitti. "Bu bir tesadüf olamaz. Nasıl oluyor da ikimiz aynı anda, aynı yerdeyiz?"

Haklıydı. Melezlerin başına asla tesadüf mesadüf gelmezdi. Thalia iyi bir arkadaştı ama onu bir senedir görmü-yorken aniden burada kaşıma çıkıvermişti.

"Bence tanrılardan biri bizimle oyun oynuyor," dedim.

"Olabilir."

"Ama seni gördüğüme sevindim."

Thalia manalı manalı gülümsedi. "Aynen. Buradan tek parça halinde kurtulursak sana bir çizburger ismarlayacağım," dedi. "Annabeth nasıl?"

Ben daha cevap vermeden bulutlar güneşi örttü. Altın geyik titreyip gözden kayboldu. Bayan O'Leary tek başına kalmış, bir yaprak öbeğine havlayıp duruyordu.

Kılıcıma sarıldım. Thalia da yayını gerdi, içgüdüsel bir hareketle birbirimize sırtımızı verdik.

Açıklık alanın üstünden bir karaltı geçti ve ayaklarımızın dibine sanki bu karaltının içinden fırlatılmış gibi bir çocuk düştü.

"Ah," dedi çocuk. Havacı ceketini silkeledi. Yaklaşık on iki yaşında, koyu renkli saçlı bir çocuktü.

Üstünde kot pantolonla siyah bir tişört, sağ elinde de kafatası biçiminde gümüş bir yüzük vardı.

Belinden bir kılıç sarkıyordu.

"Nico?" dedim şaşkınlıkla.

Thalia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bianca'nın küçük kardeşi mi?" dedi.

Nico kaşlarını çattı. Bianca'nın küçük kardeşi olarak tanınmak pek hoşuna gitmiyordu anlaşılın.

Ablası bir Arte-mis Avcısı'ydı ve birkaç sene önce ölmüştü, Nico da hala bu konuda hassastı.

"Neden beni buraya getirdin?" diye homurdandı. "Da-

[94]

ha şimdi New Orleans'ta bir mezarlıktayım, birden kendimi... Bir dakika, burası New York mu?

Hades aşkına, New York'ta ne işim var be?"

"Seni buraya biz getirmedik," dedim. "Biz... " Tüylerim ürperdi. "Üçümüz bir araya geliverdik," dedim.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Nico.

"Uç Büyükler'in çocukları," dedim. "Zeus, Poseidon ve Hades."

Thalia derin bir nefes aldı. "Kehanet," dedi. "Sence Kronos... "

Ancak lafını bitiremedi. Büyük kehaneti hepimiz biliyorduk: Önce Titanlarla tanrılar arasında bir savaş kopacaktı. Sonra üç büyük tanrının on altı yaşına basan çocuğu dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracak bir karar verecekti. İşte o çocuk üçümüzden biriydi. Son birkaç senedir Titan tanrısı üçümüzü de ayrı ayrı etkisi altına almaya çalışmıştı. Acaba üçümüzü bir araya getirerek bir şeyler mi yapmayı planlıyordu?

Yer sallanmaya başladı. Nico kılıcımı çekti. Kara kılıcı Styks Nehri çeliğinden yapılmıştı. Bayan O'Leary geriye sıçrayıp telaşla havlamaya başladı.

Beni uyarmaya çalışıyordu ama artık çok geçti.

Yer yarıldı ve Thalia, Nico ve ben zifiri karanlığa düştük.

Sonsuza dek düşeceğimi ya da dibe vardığımızda dağılmış bir melez pastası olacağımı düşünüyordum. Ancak Thalia, Nico ve ben dehşet içinde çığlıklar atarken kendimizi bir bahçede bulduk. Çılgık attığım için kendimi salak gibi hissettim.

"Ne oluyor? Neredeyiz?" diye sordu Thalia.

Bahçe karanlıktı. Gümüş renkli, sıra sıra dizilmiş çiçeklerden hafif bir ışıltı yayılıyor, ekili tarlaların etrafında bulunan kocaman değerli taşları aydınlatıyordu. Değerli taşların arasında birer futbol topu büyüklüğünde elmaslar, safirler ve yakutlar da vardı. Bir kavis oluşturmuş ağaçların dallarında turuncu renkli tomurcuklar ve tatlı kokulu meyveler asılıydı. Hava serin ve nemliydi ama New York kışını hiç andırmıyordu. Sanki New York'ta değil de bir mağaradaydık.

"Buraya daha önce gelmişim," dedim.

Nico ağaçların tekinden bir nar kopardı. "Burası üvey annem Persephone'nin bahçesi," dedi. Yüzünü ekşitip narı yere fırlattı. "Sakın bir şey yemeyin."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Yeraltı Dünyası'nda bulunan yiyeceklerden bir ısırık bile alsanız oradan bir daha asla ayrılamazdınız.

Thalia "Arkanıza bakın," diye bizi uyardı.

Arkamı dönünce Thalia'nın beyaz bir elbise giymiş, uzun boylu bir kadına nişan aldığını fark ettim. İlk önce kadının bir hayalet olduğunu sandım. Elbisesi boynunu adeta pus gibi örtmüştü. Uzun, koyu renkli saçları sanki ağırlıksızmış gibi havada dalgalanıp uçuşuyordu. Yüzü çok güzeldi ama bir ölünkü gibi de solgundu.

Sonra kadının elbisesinin beyaz olmadığını fark ettim. Elbise aslında sürekli değişen farklı renklerden oluşuyordu. Kumaşın üstünde kırmızı, mavi ve sarı çiçekler açıyordu ama nedense bu renkler çok solgundu. Kadının gözleri de bir sürü renkten oluşuyordu ama sanki burası yaşam enerjisini tüketmişti. Yukarıdaki dünyada onun güzel, hatta muhteşem bir kadın olabileceğini düşündüm.

Cılız ve ince bir ses tonuyla "Ben Persephone," dedi. "Hoş geldiniz melezler."

Nico çizmesiyle bir nar ezdi. "Hoşgeldiniz mi? Geçen sefer olanlardan sonra bir de kalkmış bana hoş geldin mi diyorsun?"

içimi bir huzursuzluk kaplamış, durduğum yerde kıpırdanmaya başlamıştım. Çünkü bir tanrıyla bu şekilde konuştuğunuzda bir anda bir toz bulutuna dönüşebilirsiniz. "Şey, Nico..."

Persephone buz gibi bir ses tonuyla "Sorun değil," dedi. "Önemsiz bir aile meselesi sadece."

Nico "Aile meselesi mi?" diye bağırdı. "Beni bir lahan'a dönüştürdün!"

Persephone üvey oğlunu duymazdan geldi. "Dediğim gibi melezler, bahçeme hoş geldiniz."

Thalia yayını aşağı indirdi. "Altın geyiği siz mi yolladı-nız?" diye sordu.

"Cehennem tazısını da ben yolladım," dedi Persephone. "Nico'yu yanınıza getiren karaltıyı da. Üçünüzü bir araya getirmem gerekiyordu."

"Neden?" diye sordum.

Persephone bana bakınca midemde minik, buz gibi çiçeklerin açtığını hissettim.

"Tanrı Hades'in bir sorunu var," dedi. "Başınıza bir şey gelmesini istemiyorsanız ona yardım edersiniz."

Bahçeye bakan karanlık verandada oturduk. Persephone'nin nedimeleri bize yiyeceklerle içecek getirdiler ama hiçbir şeye elimizi bile sürmedik. Nedimeler ölü olmaları dışında çok güzellerdi. Üstlerinde sarı renkli elbiseler, saçlarıysa papatyalardan ve baldıran otlarından yapılmış taçlar vardı. Gözleri oyuktu, sesleriye gölgelerin yarasamsı sesini andırıyordu.

Persephone gümüş renkli tahta oturup bize baktı. "Mevsim ilkbahar olsaydı sizi yukarı dünyada daha iyi ağırlardım," dedi. "Ancak kışın elimden bu kadarı geliyor."

Öfkeli gibiydi. Binlerce seneden sonra senenin yarısını Hades'le geçirmeye hala alışmamış gibi bir hali vardı. Öylesine solgun ve oraya ait değil gibi görünüyordu ki ilkba-

[98]

harda çekilmiş eski bir fotoğrafı andırıyordu.

Persephone aklımı okumuş gibi bana baktı. "Genç melez, Hades kocam ve efendimdir," dedi.

"Onun için her şeyi yaparım. Ama şu anda derhal yardımınıza ihtiyacım var. Mesele Tanrı Hades'in kılıcıyla ilgili."

Nico yüzünü buruşturdu. "Babamın kılıcı milici yok," dedi. "Savaşta sadece bir asayla dehşet miğferini kullanır."

Persephone "Eskiden bir kılıcı olmadığı doğru," dedi.

Thalia yerinde doğruldu. "Kendisine yeni bir güç sembolü mü işliyor? Hem de Zeus'un izni olmadan ha?"

ilkbahar tanrıçası parmağını öne uzattı. Masanın üstünde bir görüntü beliriverdi: iskelet silah işçileri, üstünden kapkara dumanlar tüten bir demir ocağında çalışıyorlar, metal kafatasları biçimindeki çekiçleri bir demiri kılıç haline getirmek için uğraşıyorlardı.

"Titanlarla aramızda her an bir savaş çıkabilir," dedi Persephone. "Tanrı Hades'in savaşa hazırlıklı olması gerek."

Thalia, "Ama Zeus ve Poseidon asla Hades'in yeni bir silah yapmasına izin vermez!" diye itiraz etti. "Güç paylaşımı anlaşmalarını bozmuş olurlar."

Persephone başını iki yana salladı. "Yani Hades onlara eşit hale mi gelir? inan bana Zeus'un kızı, Ölüler Tanrı-sı'nın kardeşlerine karşı gelmek gibi bir niyeti yok. Bu meseleyi onların anlayışla karşılamayacağını bildiğinden kılıcı gizli gizli yapıyor."

Masanın üstünde beliren görüntü titredi, iskelet silah işçilerinden biri kor gibi parıldayan kılıcı havaya kaldırdı. Kılıcın dibinde tuhaf bir şey vardı ama bu değerli bir taş falan değildi. Daha çok şeyi andırıyordu...

"Anahtar mı bu?" diye sordum.

Nico kusacakmış gibi bir ses çıkardı. "Hades'in anahtarları mı?"

"Bir dakika," dedi Thalia. "Hades'in anahtarları da neyin nesi?"

Nico'nun beti benzi atmıştı. Uvey annesinden de solgun görünüyordu. "Hades'in ölümün kapısını açıp kapatan anahtarları vardır," dedi. "En azından, efsane böyle der."

"Doğru," dedi Persephone.

"Ölümün kapısını nasıl açıp kapatabilirsiniz ki?" diye sordum.

"Anahtarların bir ruhu Yeraltı Dünyası'na mahkum etme ya da özgür bırakma gücü vardır," dedi Persephone.

Nico yutkundu. "Şayet bu anahtarlardan teki o kılıca iliştilirse—"

"Kılıcı kullanan kişi ölüleri diriltebilir," dedi Persephone. "Ya da herhangi bir canlıyı öldürebilir ve kılıcın en ufak dokunuşuyla ruhunu Yeraltı Dünyası'na yollayabilir."

Hepimiz sus pus olmuştuk. Köşedeki karanlık çeşme fo-kurdadı. Nedimeler etrafımızda dört dönüyor, bize tepsi

tepsi meyveyle şekerleme getiriyorlardı. Ancak bunlardan bir lokma bile alacak olsak sonsuza dek orada esir olacaktık.

"Bu korkunç bir kılıç," dedim.

"Hades'i kimse durduramaz," dedi Thalia.

"Şimdi kılıcı neden geri getirmeniz gerektiğini anladınız mı?" dedi Persephone.

Ona baktım. "Kılıcı geri getirmek mi dediniz?"

Persephone'nin gözleri hem çok güzeldi hem de zehirli tomurcuklar gibi son derece ciddiydi. "Kılıç tamamlanmak üzereyken çalındı," dedi. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım Kronos'a hizmet eden bir melez yapmış olmalı. Şayet kılıç Titan tanrısının eline düşecek olursa—"

Thalia ayağa fırladı. "Kılıcı nasıl çaldırırınız?" diye bağırdı. "Bu düpedüz aptallık! Kronos kılıcı çoktan ele geçirmiştir!"

Thalia'nın okları aniden uzun saplı güllere, yayı da üstünde beyazlı yaldızlı çiçekler bulunan bir hanımeli dalma dönüştü.

"Kendine hakim ol, avcı," dedi Persephone. "Baban Ze-us olabilir, sen de Artemis'in üsteğmeni olabilirsin ama kendi sarayımda benimle bu şekilde konuşamazsın."

Thalia dişlerini sıktı. "Derhal. Yayımı. Geri. Ver."

Persephone elini salladı. Yay ve oklar eski hallerine döndüler. "Şimdi, otur da beni dinle bakalım.

Kılıç Yeraltı Dünyası'ndan çıkmış olamaz. Tanrı Hades geri kalan

anahtarlarını krallığını kapatmak için kullandı. Kılıcını bulana dek buradan hiçbir şey çıkamaz.

Hırsız bulmak için elinden geleni yapıyor."

Thalia tereddütle yerine oturdu. "O halde bizi buraya neden getirdiniz?"

"Kılıcı aradığımızın duyulmaması gerek," dedi Persephone. "Krallığı kilit altına aldık ama bunun nedenini açıklamadık. Hades'in hizmetkarlarını da kılıcı aramaları için kullanamıyoruz. Kılıç

tamamlanana dek ondan haberlerinin olmaması gerek. Hele kılıcın kaybolduğunu asla öğrenmemeliler."

"Hades'in başının dertte olduğunu anarlarsa onu terk edebilirler," dedi Nico. "Onu terk edip Titan'ın tarafına geçebilirler."

Persephone yanıt vermedi ama bir tanrıça ne kadar endişeli olabilirse Persephone de o kadar endişeliydi. "Hırsız bir melez olmalı," dedi. "Hiçbir ölümsüz bir başka ölümsüzün silahını elini kolunu sallaya sallaya çalamaz. Kro-nos'un bile bu Kadim Kural'a uyması gerekir. Onun burada bir kahramanı olmalı. O melezi yakalamak için de sizi kullanacağız."

"Neden biz?" diye sordum.

"Sizler Uç Büyüklerin çocuklarısınız," dedi Persephone. "Üçünüzün gücüne kim sahip? Ayrıca kılıcı Hades'e geri getirdiğinizde Olimpos'a bir mesaj götüreceksiniz. Zeus ve Poseidon kendi çocukları tarafından Hades'e verilecek olan bir silaha karşı çıkamazlar. Sizlerin Hades'e güvendiğinizi görecekler."

"Ama ben ona güvenmiyorum," dedi Thalia.

"Ben de," dedim. "Bırakın Hades'e yardım etmeyi, neden ona süper güçlü bir silahı verecekmışiz ki? Oyle değil mi Nico?"

Nico masaya baktı. Parmaklarını kara kılıcının üstüne vurup duruyordu.

"Oyle değil mi Nico?" dedim tekrar.

Nico'nun dikkatini bana vermesi bir, iki saniye sürdü. "Bunu yapmak zorundayım Percy," dedi. "O benim babam."

"Kesinlikle olmaz," dedi Thalia. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor olamazsın!"

"Kılıcın Kronos'un eline geçmesini mi tercih ederdin?" Nico haklıydı.

Persephone "Vakit kaybediyoruz," dedi. "Hırsızın Yeraltı Dünyası'nda suç ortakları olabilir. O kişi her kimse kaçmaya çalışacaktır."

Yüzümü ekşittim. "Hani krallıktan çıkış yolu kalmamıştı?"

"Hiçbir tutsak Yeraltı Dünyası'nda dahi tamamen çaresiz değildir. Ruhlar sürekli Hades'i atlatmaya çalışırlar. Kılıcı krallıktan çıkmadan önce bulmanız gerek, yoksa her şey mahvolacak."

"Bunu yapmak istesek dahi bu hırsız nasıl bulacağız?" diye sordu Thalia.

Masanın üstünde bir saksının içinde bir bitki belirdi. Bitki birkaç yeşil yaprağı olan, tuhaf, sarı renkli bir karanfildi. Çiçek yana doğru eğildi. Sanki güneşi bulmaya çalışıyordu.

"Bu size yol gösterecek," dedi Persephone.

"Büyülü bir karanfil mi?" diye sordum.

"Bu çiçek bir hırsız gördüğünde yüzünü ona döner. Av elimizden kaçmaya kalkışırsa yaprakları dökülür."

Tanrıçanın bu sözleri üstüne çiçeğin yapraklarından teki grileşti ve yere düştü.

"Bütün yaprakları düşerse çiçek ölür. Bu da hırsızın bir çıkış yolu bulduğunu ve başarısız olduğunuzu gösterir."

Thalia'ya baktım. Bir çiçeğin rehberliği altında bir hırsızın peşine düşme fikri ona pek iç açıcı gelmemiş olmalıydı. Sonra Nico'ya döndüm. Ne yazık ki yüzündeki ifade-^ nin ne anlama geldiğini biliyordum. Babasını hoş tutmak, gururlandırmak istediğinden emindim. Babanız pek sevimli biri olmasa bile bunu yapmak isterdiniz ki bu durumda karşımızda sevilmesi gerçekten de zor bir baba vardı.

Persephone'ye "Bunu bir şartla yaparım," dedim. "Ha-des, Styks Nehri üstüne kılıcı başka tanrılara karşı kullanmayacağına yemin edecek."

Tanrıça omuzlarını silkti. "Ben Tanrı Hades değilim," dedi. "Ama hizmetinize karşılık olarak yemin edeceğinden eminim."

Karanfilin bir yaprağı daha düştü.

Thalia'ya döndüm. "Sen hırsız pataklarken ben de çiçeği tutabilirim," dedim.

Thalia iç çekip "Tamam," dedi. "Gidip şu manyağı yakalayalım."

Yeraltı Dünyası, Noel havasına hiç giremezdi. Sarayın önündeki yoldan Asphodel Tarlaları'na doğru ilerlerken her şeyin buraya son geldiğindeki gibi olduğunu fark ettim. Etraf son derece kasvetli ve boğucuydu. Her yerde sararmış çimler ve kara kara bodur kavak ağaçları vardı. Tepelerde amaçsızca dolaşan, nereden geldiği ya da nereye gittiği belirsiz gölgeler dolanıyor, birbirleriyle konuşup kim olduklarını anımsamaya çalışıyorlardı. Yukarıdaysa mağaranın tavanı etrafa karanlık parıltılar saçıyordu.

Karanfili ben taşıyordum ve kendimi bu şekilde salak gibi hissediyordum. Kılıcı ölümlerin yolumuzdan çekilmesini sağladığı için Nico önden gidiyordu. Thalia'ysa iki erkekle birlikte bir maceraya atılmanın büyük kerizlik olduğunu söyleyip duruyordu.

"Sizce de Persephone biraz endişeli değil miydi?" diye sordum.

Nico ufak bir hayalet grubunun arasına dalıp onları kılıcıyla dağıttı. "Beni karşısında görünce hep öyle davranır," dedi. "Benden nefret ediyor."

"O halde neden seni bu görev için çağırdı?"

"Bence bu babamın fikriydi." Nico aslında söylediğinin gerçek olmasını istemiş gibi konuşmuştu ama sanki bundan pek de emin değildi.

Aslında bize bu görevi Hades'in şahsen vermemesi garibime gitmişti. Kılıç onun için bu kadar önemliyse neden her şeyi Persephone'nin açıklamasını istemişti? Hades genellikle melezleri bizzat tehdit etmekten hoşlanırdı.

Nico ilerlemeye devam etti. Tarlalar en az yılbaşı zamanı Times Meydanı gibi kalabalıktı, düşünün artık! Nico ilerledikçe ruhlar önünden çekiliveriyorlardı.

"Zombilere karşı bayağı işe yarıyormuş," dedi Thalia. "Artık alışverişe giderken yanıma Nico'yu alacağım."

Sonra sanki bir kez daha bir hanımeli dalına dönüşeceğinden korkuyormuş gibi sıkı sıkı yayını tuttu. Geçen seneden beri hiç büyümemiş gibiydi. Sonra aklıma onun asla yaşlanmayacağı geldi. Çünkü o artık bir Avcı'ydı. Yani, artık ondan yaşça daha büyüktüm. Ne tuhaf.

"Eee?" dedim. "Ölümsüzlük nasıl bir şey bakalım?"

Thalia gözlerini devirdi. "Benimkine tam olarak ölümsüzlük denemez Percy," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Savaşta ölmemiz mümkün. Sadece... Artık yaşlanmak ya da

[106]

hastalanmak gibi bir şey söz konusu değil. Bu yüzden de canavarlar tarafından paramparça edilmediğimiz sürece hayatımıza devam ediyoruz işte."

"Tehlikeden kaçış yok," dedim.

"Asla." Thalia etrafına bakınca ölümlerin yüzlerini dikkatle incelediğini fark ettim.

Nico'nun beni duymayacağı bir ses tonuyla "Bianca'yı arıyorsan onun Elysium'da olduğunu sanıyorum," dedim. "O bir kahraman olarak öldü."

"Biliyorum," dedi Thalia ters ters. Sonra tam bir şey diyecekken kendisini tuttu. "Mesele o değil, Percy. Ben sadece... Neyse, boş ver."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Thalia'nın annesinin birkaç sene önce bir trafik kazasında öldüğünü hatırladım. Annesiyle asla yakın olmamışlardı ama Thalia ona veda edecek fırsatı da bulamamıştı. Annesinin ruhu etrafta dolanıp duruyor olabilirdi. Dolayısıyla Thalia'nın bu kadar tedirgin olmasına şaşmamak gerekti.

"Özür dilerim," dedim. "Düşüncesizlik ettim."

Göz göze geldiğimizde ne demek istediğimi anladığımı fark ettim. Yüz ifadesi yumuşadı. "Sorun değil," dedi. "Haydi, şu işi bitirelim bir an önce."

Yola devam ederken karanfilin yapraklarından biri daha düştü.

«

Çiçek bizi Ceza Tarlaları'na yönlendirdiğinde keyfim kaçtı, içimden belki Elysium'a gideriz diye geçiriyordum. Böylece güzel insanlarla takılıp eğlenebilirdik. Ama yok, şansımız yaver gitmemişti. Çiçek nedense Yeraltı Dünyasının en sert, en meşum bölgesine gitmek istiyordu. Bir lav nehrinin üstünden atlayıp dehşet verici işkencelerin yapıldığı yerlerden geçtik. Orada neler gördüğümü size

anlatmayacağım çünkü iştahınız kaçır. Ama o anda dehşet verici çığlıkları ve 1980'lerin müziğini duymamak için yanımda kulaklarımı tıkayacak birkaç parça pamuk olsun isterdim doğrusu. Karanfil başını solumuzdaki tepeye çevirdi.

"Yukarıda," dedim.

Thalia ve Nico durdular. Ceza Tarlaları'ndan geçerken her ikisinin de üstü başı isle kaplanmıştı. Ben de onlardan farksız değildim muhtemelen.

Derken tepenin diğer tarafından korkunç bir gıcırıtı yükseldi. Sanki birisi bir çamaşır makinesini sürüklüyordu. Tepe aniden GÜM.' GÜM! GÜM! diye sarsıldı. Bir adamın küfürler savurduğunu duyduk.

Thalia Nico'ya baktı. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Sanırım öyle," dedi Nico. "Bir numaralı ölüm atlama uzmanı."

Ona ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan Ni-co tepeye doğru ilerlemeye koyuldu.

[108]

Tepenin diğer tarafındaki herif ne sevimliydi ne de mutlu. Şu turuncu derili, çıkık göbekli, cılız bacakları ve kolları olan trol bebeklerini andırıyordu. Beline de peştamal/bebek bezi karşımı bir şey bağlamıştı. Karmakarışık saçları bir meşale gibi havaya dikilmişti. Kendinin iki misli bir kayaya vuruyor, tekmeler savuruyordu.

"Yapmayacağım!" diye bağırdı. "Hayır, hayır, hayır!" Sonra birkaç farklı dilde küfür etti. Yani, ettiği her küfür için kumbarama bir adet bozuk para atacak olsaydım şimdiye zengin olmuştum.

Kayadan uzaklaştı ama birkaç adım sonra sanki görünmez bir güç onu kayaya doğru itiyormuş gibi öne atıldı. Tökezleye tökezleye kayaya doğru ilerledi ve başını kayaya vurmaya başladı.

"Tamam be!" diye bağırdı. "Lanet olsun, tamam dedim!"

Kafasını ovuşturup birkaç küfür daha etti. "Ama bu son olacak. Duydun mu beni?"

Nico bize baktı. "Haydi. Bir daha denemeden yanma gidelim," dedi.

Tepeden aşağı koşmaya başladık.

"Sisifos!" diye seslendi Nico.

Adam şaşkınlıkla bize baktı. Sonra kayanın ardına saklandı. "Hayır, olamaz!" diye bağırdı. "Beni kılık değiştirerek kandıramazsınız! Furialar olduğunuzu biliyorum!"

C vV

"Biz Furia falan değiliz," dedim. "Sadece seninle konuşmak istiyorduk."

"Gidin buradan!" diye cıyakladı. "Çiçek getirerek beni kandıramazsınız! Özür dilemek için artık çok geç!"

"Dinle," dedi Thalia, "biz sadece—"

"Sizi dinlemiyoruuum! Sizi dinlemiyoruuum!" dedi kulaklarını tıkayarak.

Kayanın ardında onu kovalamaya başladık. Nihayet aramızda en atik kişi olan Thalia yaşlı adamı saçlarından ya-kalayiverdi.

"Yapma, dur!" diye bağırdı. "Kayayı itmeme gerek. Kayayı itmeme gerek!"

"Kayayı senin yerine ben iterim!" diye önerdi Thalia. "Şimdi kes sesini de arkadaşlarımla konuş." Sisifos tartışmayı kesti. "Kayayı... sen mi iteceksin?" diye sordu.

"Sana bakmaktan iyidir." Thalia bana döndü. "Haydi, çabuk ol," dedi ve Sisifos'u bize doğru itti. Omzunu kayaya yasladı ve yavaş yavaş yokuş yukarı itmeye koyuldu.

Sisifos şüpheyle beni süzüyordu. Aniden burnumu çim-dikledi.

"Ah!" diye bağırdım.

"Demek gerçekten de Furia değilsin," dedi hayretle. "Çiçek ne işe yarıyor?"

[no]

"Birisini arıyoruz," dedim. "Çiçek de onu bulmamıza yardımcı oluyor."

"Persephone!" diye bağırıp yere tükürdü. "Bu da onun oyunlarından biri, değil mi?" One doğru eğilince sonsuza dek bir kayayı tepeye doğru iten yaşlı adamların o kokusu geldi burnuma, anlarsınız ya işte. "Bir keresinde onu kandırmıştım," dedi. "Hepsini kandırmıştım."

Nico'ya baktım. "Şunu tercüme etsene?"

Nico "Sisifos ölümü atlatmıştı," dedi. "İlk önce, kimse ölmesin diye ruh biçici Thanatos'u zincire vurdu. Sonra Thanatos kurtuldu ve tam onu öldürmek üzereyken Sisifos karısına cenaze merasimini yanlış yapmasını söyledi, böylece öldükten sonra huzur bulmayacaktı. Sisi... Pardon, sana Sisi diyebilir miyim?"

"Hayır!"

"Sisi ara sıra yukarı dünyaya gidip karısını huzursuz etmek için Persephone'den izin aldı. Ama geri dönmedi."

Yaşlı adam cık cık etti. "Yakalanana dek otuz sene elimi kolumu sallaya sallaya gezdim!" dedi. Thalia tepeyi yarılammıştı. Dişlerini sıkıyor, kayayı sırtıy-la itiyordu. Ama surat ifadesinden bize Elinizi çabuk tutun! demek istediğini anlamıştım.

"Demek sana verilen ceza buydu?" dedim Sisifos'a. "Sonsuza dek bir tepeye kaya çıkarmak! Buna değdi mi bari?"

"Sonsuza dek yapmayacağım!" diye bağırdı Sisifos. "En kısa zamanda buradan kaçacağım. Kaçtığım zaman günlerini görecekler!"

"Buradan nasıl kaçacağımı sanıyorsun?" dedi Nico. "Bütün kapılar kapalı, malum."

Sisifos pis pis sırttı. "Diğeri de bana bunu sormuştu."

Mideme kramp girmeye başlamıştı. "Bunu sana birisi daha mı sordu?" dedim.

"Evet, öfkeli, genç bir adam sordu," dedi Sisifos. "Hiç de nazik biri değildi. Boğazıma bir kılıç dayadı. Kayayı tepeye itmeyi de önermedi."

"Ona ne dedin?" diye sordu Nico. "Kimdi o?"

Sisifos omuzlarını ovuşturdu. Sonra neredeyse tepeye varmak üzere olan Thalia'ya baktı. Thalia'nın suratı kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde kalmıştı.

"Ne desem?" dedi. "Onu tarif etmek güç. Onu daha önce hiç görmemiştim. Yanında kapkara bir örtüye sarılmış uzunca bir şey vardı. Kayak mıydı, kürek miydi, bilemiyorum. Burada beklerseniz onu arayıp bulabilirim..."

"Ona ne dedin?" dedim sert bir ses tonuyla. Hatırlıyorum."

Nico kılıcını çekti. Çelik kılıç o kadar soğuktu ki Ceza Tarlaları'nın kuru ve sıcak havasında üstünden buharlar çıkıyordu.

Yaşlı adam irkildi. "Kim böyle bir kılıç taşır?" dedi. "Hades'in oğlu," dedi Nico. "Şimdi bana derhal yanıt ver!"

Sisifos'un beti benzi attı. "Ona Melinoe'yle konuşmasını söyledim!" dedi. "O her zaman bir çıkış yolu bilir!"

Nico kılıcını indirdi. Melinoe ismini duyduğuna pek sevinmemişti.

"Sen kafayı mı yedin?" diye bağırdı. "Bu, intihar demek!"

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Daha önce de ölümü atlatmıştım, yine yapabilirim."

"Bu melez neye benziyordu?"

"Şey... Bir burnu vardı," dedi Sisifos. "Ağzı ve tek gö-

"Ne? Tek gözü mü?" dedim. "Göz yaması da var mıydı peki?"

"Şey... Olabilir," dedi Sisifos. "Kafasında saç da vardı. Ve —" Soluklanıp arkama baktı, "işte orada!" Sazan gibi atladık.

Arkamızı döner dönmez Sisifos tepeden aşağı koşmaya başladı. "Özgür kaldım! Özgür kaldım! Öz— AAAA!" Tepeden inmesine birkaç metre kala, görünmez tasma onu geri çekti ve adamcağız sırt üstü yere düştü. Nico'yla birlikte kollarından tutup yukarı çektik.

"Lanet olsun!" Sisifos Antik Yunanca, Latince, İngilizce, Fransızca ve bilmediğim birkaç dilde daha küfürler etti. "Size asla yardım etmeyeceğim! Cehenneme kadar yolunuz var!"

tt

zu—

"Oradayız zaten," diye mırıldandı Nico. Thalia "Geliyor!" diye bağırdı.

Başımı yukarı kaldırınca içimden Sisifos gibi birkaç küfür savurmak geldi. Kaya dosdoğru üstümüze geliyordu. Nico bir yana sıçradı, ben bir yana. Kaya üstüne hızla yuvarlanırken Sisifos

"HAYIRRRRRj" diye bağırdı. Nasıl be-cerdiyse ezilmeden kayayı tuttu. Sanırım bunu daha önce birçok kere yapmıştı.

"Kayayı alm!" diye böğürdü. "Lütfen, tutamıyorum."

Thalia nefes nefese "Mümkün değil," dedi. "Artık tek başıyım."

Sisifos bunun üstüne bize o harikulade sözcük dağarcığından başka örnekler verdi. Bize daha fazla yardım etmeyeceği belliydi. Bu yüzden onu cezasıyla baş başa bıraktık.

"Melinoe'nin mağarası bu tarafta" dedi Nico.

"Hırsızın tek gözü varsa bu Nemesis'in oğlu Ethan Na-kamura olabilir. Kronos'u serbest bırakan o." Nico kasvetli bir ses tonuyla "Hatırlıyorum," dedi. "Ama Melinoe'yle karşı karşıyaysak başımız dertte demektir. Haydi gelin."

Yolumuza devam ederken Sisifos arkamızdan "Tamam ama bunu son kez yapacağım. Duydun mu? Son kez dedim!" diye bağıırıyordu.

Thalia irkildi.

"iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım... " dedi ama sesi tereddütlüydü. "Percy, bu işin asıl korkunç yanını tepeye çıktığımda gördüm. Kayayı tepeye kadar ittiğimi başardığımı sandım. O kadar da zor değilmiş, dedim Kayayı burada tutabilirim. Kaya tekrar aşağı yuvarlanmaya başlayınca neredeyse yeniden denemeye heves ettim. Bu sefer kesin yaparım diye düşündüm."

Thalia üzgün üzgün tepeye baktı.

"Haydi gel," dedim. "Buradan ne kadar çabuk uzakla-şırsak o kadar iyi."

Yürüdük de yürüdük. Bu arada karanfilden üç yaprak daha düştü. Yani çiçek artık yarı yarıya ölü demekti; sivri birer diş andıran gri renkli tırtıklı taç yaprakları tepeleri gösteriyordu. Böylece volkanik kayalarla kaplı bir ovaya doğru ilerlemeye başladık.

"Yürüyüş yapmak için ne güzel bir gün," dedi Thalia. "Avcılar büyük bir ihtimalle şu anda bir ormanda kendilerine ziyafet çekiyorlar dır."

Kendi ailem geldi aklıma. Annemle üvey babam Paul okuldan eve dönmediğimi görünce çok telaşlanmış olmalıydılar ama bu ilk kez olmuyordu. Bir göreve gitmem gerektiğini tahmin etmeleri uzun sürmezdi. Annem oturma odasında volta atıp Noel hediyelerimi açmak için vaktinde geri dönüp dönemeyeceğimi düşünüyor olmalıydı.

Annemle Paul'ü düşünmemeye çalışarak "Şu Melinoe de kim?" diye sordum.

"Uzun hikaye," dedi Nico. "Uzun ve korkunç bir hikaye."

Tam ona ne demek istediğini soracakken Thalia yere çömelip "Silahlarınızı alın!" dedi.

Hemen Dalgakıran'ı çektim. Diğer elimdeki saksının içinde duran karanfille epey ürkütücü görünüyor olmalıydım! Çiçeği hemen yere koydum, Nico da kılıcını çekti.

Sırt sırta duruyorduk. Thalia yayma bir ok geçirdi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Thalia dikkatle etrafı dinliyordu. Derken gözleri fal taşı gibi açıldı. Etrafımızı bir anda bir düzine kadar daimon sarıverdi.

Bu insanımsı yaratıklar yarı kadın, yarı yarasaydı. Suratları tıpkı yarasalar gibi basık ve tüylüydü.

Sipsivri dişleri ve pörtlek gözleri vardı. Bedenleri keçeleşmiş gri renkli bir postla kaplıydı;

oralarına buralarına zırh takmışlardı. Kollarının derileri kırış kırıştı ve el yerine pençeleri vardı.

Sırtları deri kanatlarla kaplıydı, bacaklarıysa hem kısa hem de eğriydi. Gözlerinde ölümcül bir ifade olmasaydı komik göründüklerini söyleyebilirdim.

"Kerler," dedi Nico.

"Ne?" dedim.

"Bunlara Ker denir. Savaş alanı ruhlarıdır. Vahşi biçimde ölenlerle beslenirler."

"Aman ne hoş," dedi Thalia.

[116]

Nico "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hades'in oğlu size geri çekilmenizi emrediyor!"

Kerler tıslamaya başladılar. Ağızlarında köpükler belirdi. Kaygıyla silahlarımızı süzüyorlardı ama Nico'nun emrini fazla takmadıkları da ortadaydı.

içlerinden biri "Çok yakında Hades yenilecek," diye tısladı. "Yeni efendimiz bizi azat edecek!" Nico gözlerini kırıştırdı. "Yeni efendiniz mi?"

Liderleri öne atıldı. Nico o kadar gafil avlanmıştı ki yaratık onu bir anda paramparça edebilirdi. Ama Thalia yaratığın çirkin yarasa suratına yakın mesafeden bir ok fırlattı ve yaratık buharlaştı. Diğerleri saldırıya geçtiler. Thalia yayını bırakıp hançerlerini çekti. Nico'nun kılıcı vınlayarak başımın üstünden geçti ve bir tanesini ikiye böldü. Ben de kılıcımla üç, dört tanesini parçaladım. Yaraladıklarım patlarken diğerleri hala saldırıyordu.

Aralarından biri "Iapetus seni mahvedecek!" diye bağırdı.

"Kim?" dedim. Sonra bunu söyleyen yaratığı kılıçtan geçirdim. Hemen aklımın bir köşesine not ettim: Yaratıkları buharlaştırırsan sorularına yanıt veremezler.

Bu arada Nico kılıcıyla aralarına dalmış, harikalar yaratıyordu. Kara kılıcı yaratıkların özünü bir elektrikli süpürge gibi emiyordu. Ne kadar çok yaratığı yok ederse etrafındaki hava da bir o kadar soğuyordu. Thalia bir tanesini sırt üstü yere mıhladıktan sonra hançerlerdi. Bir diğerini de arkasını dahi dönmeden diğer hançeriyle buharlaştırdı.

"Geber, ölümlü!" Ben daha kendimi savunmak için kılıcımı bile kaldırmadan bir başkası pençelerini omzuma geçirdi. Zırhlı olsaydım hiç sorun değildi ama üstümde hala okul uniformam vardı. Yaratığın tırnakları gömleğimin ön tarafını parçaladı ve göğsümü sıyırdı. Bedenimin sol tarafında müthiş bir acı hissettim.

Nico yaratığı tekmeleyip yanımdan uzaklaştırdı. Yere yığılıp keskin acıya direnmeye çalıştım. Derken savaş sesleri dindi. Thalia ve Nico yanıma koştular.

"Dayan Percy!" dedi Thalia. "iyileşeceksin." Ama ses tonundan yaramın derin olduğunu anladım. Nico yarama dokununca acıyla bağırdım.

Nico "Nektar," dedi. "Yaranın üstüne nektar döküyo-
tt

Nico ilahi içeceklerle dolu bir mataranın kapağını açıp sıvıyı omzuma döktü. Aslında bu tehlikeli bir şeydi. Yani tanrıların içeceğinden bir yudum bile melezler için tehlikeliydi ama acımın bir anda dindiğini fark ettim. Nico'yla Thalia yaramı sararlarken sadece birkaç kez bayıldım.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda bir kayaya yaslanır vaziyette yerde oturduğumu fark ettim. Omzum sarılıydı. Thalia bana ambrosialı
rum.

minik çikolatalar yediriyordu.

"Yaratıklar ne oldu?" diye mırıldandım.

"Şimdilik bizi rahat bıraktılar," dedi Thalia. "Bir ara beni çok endişelendirdin Percy ama sanırım iyileşeceksin."

Nico yanımıza çömeldi. Elinde karanfil saksısı duruyordu. Çiçeğin sadece beş yaprağı kalmıştı.

"Mutlaka geri geleceklerdir," dedi. Sonra endişeyle omzuma baktı. "O yara... Kerler şiddet dolu ruhlar olmanın yanı sıra etrafa hastalık da saçarlar. Enfeksiyonun yayılmasını yavaşlatabiliriz ama eninde sonunda sana ciddi bir müdahale yapılması gerekecek. Yani, bir tanrının bu işe el atması gerek. Yoksa—"

"iyileşirim, merak etmeyin," dedim. Doğrulamaya çalıştım ama başım çok fena dönüyordu.

"Yavaş ol," dedi Thalia. "Yola devam etmeden önce iyice dinlenmen gerek."

"Vaktimiz yok." Çiçeğe baktım. "Bir tanesi Iapetus diye birinden bahsetti. Yanlış mı hatırlıyorum, yoksa o bir Titan mıydı?"

Thalia endişeyle başını salladı. "Kronos'un erkek kardeşi, Atlas'ın babası. Aynı zamanda batının Titanı olarak da bilinir, ismi 'Delici' manasına gelir, çünkü düşmanlarını bu şekilde öldürür. Diğer kardeşleriyle birlikte Tartarus'a hapsedilmişti. Hala orada olması gerek."

"Ama Hades'in kılıcı ölümün kapısını açabiliyorsa—"

"O halde," dedi Nico, "o lanet şeyi Tartarus'tan çıkarmak mümkün. Bunu yapmalarına izin veremeyiz."

"Hala onların kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Thalia.

"Kronos'a çalışan melez büyük bir ihtimalle Ethan Na-kamura," dedim. "Ethan, Hades'in hizmetkarlarını kendi tarafına çekmiş olmalı. Kerler de Ethan'a yardım ediyorlar muhtemelen. Kronos savaşı kazandığı takdirde ortalığın karışacağını ve bu işten faydalanacaklarını düşünüyorlar."

"Haksız da sayılmazlar," dedi Nico. "Babam her şeyi dengede tutmaya gayret eder. En vahşi ruhları dahi kontrolü altına alabilir. Kronos kardeşlerinden birini Yeraltı Dünyası'nın tanrısı yaparsa—"

"Şu Iapetus denen herif mesela," dedim.

"—Yeraltı Dünyası daha da kötüye gider," dedi Nico. "Bu durum hem Kerlerin hem de Melinoe'nin hoşuna gidecektir."

"Bize hala Melinoe'nin kim olduğunu söylemedin."

Nico dudağını ısırды. "O hayaletlerin tanrısıdır. Ayrıca babamın hizmetkarlarından biridir. Yeryüzünde dolanıp duran huzursuz ruhları yönetir. Her gece yeryüzüne çıkar ve ölümlülere korkutur."

"Yani yeryüzüne nasıl çıkıldığını biliyor, öyle mi?" diye sordum.

Nico evet manasında başını salladı. "O çıkışın kapalı olduğunu sanmam. Normal şartlar altında kimse onun ma-

[120]

ğarasına izinsiz girmek istemez. Ama bu melez hırsız onunla bir anlaşma yapacak kadar cesursa—"

"Yeryüzüne çıkabilir," dedi Thalia. "Sonra da kılıcı Kronos'a verir."

"Daha sonra da Kronos kardeşlerini Tartarus'tan kurtarır ve başımız büyük bir belaya girer."

Güçlkle ayağa kalktım. Başım öyle feci dönüyordu ki tekrar yere yığılacağımı sandım ama son anda Thalia kolumdan tuttu.

"Percy, bu durumda—"

"Hayır, ayağa kalkmalıyım," dedim. Çiçeğin yapraklarından birinin daha düştüğünü gördüm.

Geriye sadece dört yaprak kalmıştı. Dünyanın sonuna giden yolda dört küçük taç yaprak. "Çiçeği bana ver," dedim. "Derhal Melinoe'yi bulmamız gerek."

Yürürken olumlu bir şeyler düşünmeye gayret ettim. En sevdiğim basketbol oyuncularını, Annabeth'le son konuşmamızı, annemin Noel ziyafeti için neler pişireceğini düşündüm ki acıyı hissetmeyeyim. Ama hala sivri dişli bir kaplan omzumu çiğniyormuş gibi hissediyordum. Bu durumda pek iyi savaşamazdım. Keşke kendimi daha iyi kol-lasaydım diye geçirdim içimden. Hiç yaralanmasaydım daha iyi olacaktı. Thalia ve Nico tüm görev boyunca şimdi bir de benimle uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Kendime acımakla o kadar meşguldüm ki Nico "Eyvah!" diyene dek gürül gürül akan su sesini fark etmedim.

Yaklaşık on beş metre ötemizde, volkanik bir kayanın içine doğru akan kapkara bir nehir vardı. Daha önce Styks'i görmüştüm ama bu ondan farklıydı. Bu nehir hem dardı hem de su hızla akıyordu. Suyun rengiyse mürekkep gibi kapkaraydı. Köpükleri bile simsiyahtı. Nehrin diğer kıyısı yaklaşık dokuz metre ilerideydi. Bu mesafeyi atlayarak geçemezdik, ortalıkta bir köprü falan da yoktu.

Nico Antik Yunanca bir küfür savurup "Lethe Nehri," dedi. "Asla karşı tarafa geçemeyeceğiz."

Çiçekse nehrin diğer tarafını işaret ediyordu. Gösterdiği yer, karanlık bir dağın üstündeki bir patıkaydı. Patika bir mağaraya kadar ilerliyordu. Dağın ardındaysa Yeraltı Dünyası'nın duvarları kapkara, granit bir gökyüzü gibi yükseliyordu. Yeraltı Dünyası'nın bir sınırı olduğu hiç aklıma gelmemişti ama burası kesinlikle sınırdı.

"Buradan geçmenin bir yolu olmalı," dedim.

Thalia nehrin kenarına çömeldi.

"Dikkat et!" diye bağırdı Nico. "Lethe, unutkanlık nehridir. Üzerine bir damla bile su sıçrarsa kim olduğunu unutursun."

Thalia hemen geri çekildi. "Burayı biliyorum," dedi. "Luke bir keresinde buradan bahsetmişti. Tekrar doğmak isteyen ruhlar buraya gelirlermiş. Böylece eskiden kim ol-
Göklerin Efendisi Olimpos Dağı'nın Efendisi "Üç Büyükler"den biri

Yaşadığı Yer

Olimpos Dağı (Olimpos Dağı şu anda Empire State Binası'nın 600. katındadır)

silahı

Ana şimşek

âiğiS15MSİgMgMMB1515M51515151S151515151511

Percy'nin babası

Yaşadığı Yer

Açık deniz

silahı

Üçlü yaba

Bilgelik ve Savaş Tanrıçası Annabethin annesi

Yaşadığı Yer

Olimpos Dağı (Ayrıca Athena tepeden tırnağa zırhlı bir biçimde Zeus'un kafasından çıkarak doğmuştur.)

SİLAHI

Strateji, düzenbazlık ve mevcut ne varsa

Savaş Tanrısı Clarisse'nin babası

yaşadığı yer

Olimpos Dağı Tamponundaki çıkartmada "Yolların ustasıyım, savaşmanın hastasıyım" yazar

silahı

Aklınıza ne gelirse...

Poseidonım melez oğlu Yosun Kafa

yaşadığı yer

New York, New York

silahı

Dalgakıran

Yaşadığı Yer

San Francisco, Kaliforniya

SİLAHI

Büyülü Yankees görünmezlik şapkası ve ilahi bronz hançeri

Keçi Çocuk Percy'nin en iyi arkadaşı

YAŞADIĞI Yer

Melez Kampı ormanları

SİLAHI

Kaval

Bay Brunner Kahramanların ölümsüz eğitmeni Melez Kampı'nın Aktiviteler Sorumlusu

Yaşadığı Yer

Melez Kampı, Long Island, New York

silahı

Ok ve yay

duklaınlı unutularmış."

Nico evet manasında başını salladı. "Nehre girersen zihnin tertemiz olur. Dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibi olursun."

Thalia nehrin diğer tarafına baktı. "Diğer tarafa bir ok fırlatabilirim," dedi. "Belki karşı kıyıda kayallıklardan birine bir ip falan atabilirim."

Nico, "Sımsıllı bağlı olmayan bir ipe tutunarak karşı tarafa geçmeye cesaret edebilir misin?" diye sordu.

Thalia yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Bu tür şeyler filmlerde işe yarar ama... Yok, bunu yapamam. Peki, bize yardım etmeleri için ölüleri çağırılmaz mı?"

"Çağırabilirim ama onlar da ancak bizim bulunduğumuz tarafa gelebilirler. Hızla akan su ölülerin diğer tarafa geçmesini engeller. Nehri geçemezler."

Gözlerimi kırplıştırılıp "Ne aptal bir kural bu böyle," dedim.

"Hey, bu kuralları ben koymadım." Nico dikkatle yüzüme baktı. "Percy, iyi görünmüyorsun. Otursan iyi olacak." "Oturamam. Bana ihtiyacınız var."

"Neden?" diye sordu Thalia. "Ayakta zor duruyorsun." "Bu su değil mi?" dedim. "Suyu kontrol edebilmem gerek. Belki aklıyla öyle ayarlarım ki karşı tarafa geçeriz."

Nico "Bu halinle mi?" dedi. "Asla. Ok fikri bile çok daha güvenli."

[123]

Sendeleye sendeleye nehrin yanına gittim.

Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Poseidon'un oğluydum. O yüzden tuzlu suyu kontrol etmek benim için çocuk oyuncağıydı. Sıradan ırmaklarsa... Irmak perileri bana yardım ettikleri sürece olmayacak şey değildi. Ama büyüleri yeraltı nehirleri? İşte bundan emin değildim.

"Geri çekilin," dedim.

Aklıyla yoğunlaştım. Azgın kara su hızla akmaya devam ediyordu. Suyun bedenimin bir parçası olduğunu hayal ettim. Aklıyla kontrol edersem emirlerime uymak zorunda kalırdım.

Emin değildim ama sanki su daha da şiddetle fokurdu-yormuş gibi geldi. Sanki varlığını hissetmişti. Nehri tamamen durduramayacağımı biliyordum. Aklıyla ters yöne akmaya başlayacak ve tüm vadiyi sular altında bırakacaktı. Aklıyla serbest bırakıldığında hepimiz suyun altında kalabilirdik. Ama bunu yapmanın bir başka yolu daha vardı.

"Deneyelim bakalım," diye mırıldandım.

Sanki başımın üstüne bir şey kaldırılmışım gibi ellerimi havaya kaldırdım. Yaralı omzum korku gibi yanlıyordu ama acıyla aldırış etmemeye çalıştım.

Nehir kabardı. Su önce taşlı, sonra havada bir kemer oluşturarak tekrar aşağı aktı. Yaklaşık altı metre yüksekliğinde kapkara bir gökkuşağı oluştu. Önümüzdeki nehir ya-tağı kurumuş çamura dönüştü ve altında iki kişinin yan yana yürüebileceği genişlikte bir tünel açıldı.

Thalia ve Nico hayretle bana bakıyorlardı.

"Haydi," dedim. "Bunu uzun süre bu şekilde tutamam."

Gözlerimin önünde sarı sarı yıldızlar uçuşuyordu. Yaralı omzumda korkunç bir ağrı vardı.

Thalia'yla Nico hemen nehir yatağına girip çamurlu zeminde ilerlemeye başladılar.

Tek bir damla bile akamaz. Bir damla suyun bile üstlerine sıçra-

Lethe Nehri bana karşı mücadele ediyordu. Yatağından zorla çıkarılmak hoşuna gitmemişti.

Arkadaşlarıma üstüne akmak, zihinlerini boşaltmak ve onları boğmak istiyordu. Ama su kemerini havada tutmayı başardım.

Thalia karşı tarafa geçti ve Nico'ya yardım etmeye koyuldu.

"Haydi, Percy!" diye seslendi. "Sen de gel!"

Dizlerim ve kollarım titremeye başlamıştı. One doğru bir adım attım ama neredeyse yere yığılacaktım. Su kemeri titremeye başladı.

"Yapamayacağım," dedim.

Thalia "Yapabilirsin!" diye bağırdı. "Sana ihtiyacımız"

Nasıl olduysa nehir yatağına doğru ilerledim. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Üstümdeki suyun kabardığını hissettim. Botlarım çamura batıp çıkıyordu.

Yarı yolda tökezleyip düştüm. Thalia'nın "Hayır!" diye masına izin veremem.

[125.]

çığlık attığımı duydum. Dikkatim dağılmıştı.

Lethe Nehri üstüme kapanırken son bir şey geçirdim içimden: İslanma.

Derken suyun büyük bir gümbürtüyle indiğini hissettim. Nehir yatağı bir kez daha sularla örtülmüştü. Ama...

Gözlerimi açtım. Karanlık bir yerdeydim ama üstüm başım hiç ıslanmamıştı. Hava ikinci bir deri katmanı gibi tüm bedenimi kaplamış, kuru kalmamı sağlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım. Dana önce defalarca suyun altında kuru kalmaya çalışmıştım ama bunu bu nehirde yapmak tüm gücümü tüketmişti. Kapkara akıntıya karşı mücadele ederek önümü dahi göremeden, acıyla iki büklüm olmuş vaziyette ilerledim.

Lethe Nehri'nden çıkınca Thalia'nın ve Nico'nun bir, iki metre geri sıçradıklarını fark ettim. Sendeleyerek kıyıya çıktım ve arkadaşlarımla önüne yığılarak bayıldım.

Nektar tadı beni kendime getirdi. Omzum daha iyi gibiydi ama kulaklarımda tuhaf bir uğultu vardı. Gözlerim sanki ateşim varmış gibi yanıyordu.

"Sana daha fazla nektar yediremeyiz," dedi Thalia. "Yoksa küle dönüşeceksin."

"Percy, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Nico.

"Kül," diye mırıldandım. "Evet, sizi /fcyujkrum." J

Yavaşça doğruldum. Omzumun sarı bezi değiştirilmiş-

6<

[126]

ti. Hala canım yanıyordu ama en azından ayağa kalkmayı başarmıştım.

"Yaklaştık," dedi Nico. "Yürüyebiliyor musun?"

Dağ tüm heybetiyle önümüzde duruyordu. Mağaranın girişine giden patika birkaç yüz metre uzunluğundaydı. Muhtemelen sıcak ve samimi bir ortam yaratsın diye patikanın etrafı insan kemikleriyle dekore edilmişti.

"Hazırım," dedim.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Thalia. Mağaranın girişini işaret eden çiçeğe sarıldı. Çiçeğin üstünde sadece iki yaprak kalmıştı. Yapraklar tıpkı üzgün bir tavşanın kulakları gibi sarkmıştı. Şöyle bir baktım. "Ürkütücü bir mağara, hayaletler tarıncası. Burası muhteşem yahu!?" Sanki bana yanıt verirmiş gibi dağdan bir hırıltı yükseldi. Mağaradaki biri bir buz makinesi çalıştırmış gibi dışarı bir pus yayıldı.

Pusun arasında bir şey belirdi. Karşımızda uzun boylu, sarı saçları darmadağın halde bir kadın duruyordu. Üstünde pembe renkli bir bornoz, elindeyse bir şarap kadehi vardı. Suratında sert ve hoşnutsuz bir ifade vardı. Kadının bedeninin ardındakileri görebildiğimden, onun bir çeşit hayalet olduğunu anlamıştım. Ama sesi sanki kadın gerçekmiş gibi, gayet net geliyordu.

"Demek geri geldin," dedi. "Artık çok geç!"

Nico'ya bakıp "Bu Melinoe mi?" diye fısıldadım. Nico yanıt vermedi. Olduğu yerde kalakalmış, kadına bakıyordu.

Thalia yayınlı aşağı indirdi. "Anne?" dedi. Gözleri dolu doluydu. Aniden yedi yaşındaki küçücük bir kız çocuğu gibi olmuştu.

Hayalet elindeki şarap kadehini yere fırlattı. Kadeh paramparça oldu ve pusun arasında gözden kayboldu. "Hepsi senin suçun kızım," dedi. "Yeryüzüne korku saçmak zorunda kaldım, hepsi senin suçun! Öldüğümde neredeydin? Neden sana en çok ihtiyaç duyduğumda kaçtın?"

"Ben... Ben... "

"Thalia," dedim. "Bu sadece bir gölge. Sana zarar veremez."

"Ben sadece bir gölge değilim!" diye kükredi hayalet. "Thalia bunu gayet iyi biliyor."

"Ama... beni terk ettin," dedi Thalia.

"Seni sefil kız! Nankör!"

"Yeter!" Nico kılıcını çekip öne fırladı. Hayalet biçim değiştirip karşısına dikildi.

Bu hayaleti görmek daha güçtü. Hayalet bu sefer eski moda siyah renkli kadife bir elbise ve buna uyan bir şapka giymişti. Boynunda bir dizi inci, ellerindeyse beyaz eldivenler vardı. Koyu renk saçlarını ensesinde toplamıştı.

Nico olduğu yerde kalakaldı. "Hayır... "

[128]

"Oğlum," dedi hayalet. "Sen küçücükken öldüm. Kederle tüm dünyayı geziyor, seni ve ablanı arıyorum."

MA Vt

"Anne?"

Thalia sanki hala ilk hayaleti görüyormuş gibi "Hayır, o benim annem," diye mırıldandı. Arkadaşlarım çaresizlik içindeydi. Pus ikisinin ayaklarının etrafında koyulaşmaya, bacaklarını bir sarmaşık gibi sarmaya başladı. Adeta giysilerinden ve yüzlerinden renk çekilmişti. ikisi de birer gölgeye dönüşmek üzereydi.

"Yeter," dedim ama sesim cılız çıkmıştı. Omzumdaki acıya rağmen kılıcımı kaldırıp hayalete doğru bir adım attım. "Sen kimsenin annesi değilsin!" dedim.

Hayalet bana döndü. Görüntü titredi ve hayaletler tanrıçasının gerçek biçimini gördüm.

Onca Yunan hayaleti gördükten sonra artık hayaletlerden korkmayacağımı düşünmüş olabilirsiniz ama Meli-noe'nin görüntüsüne hazırlıksız yakalanmışım. Tanrıçanın sağ tarafı kireç gibi bembeyazdı. Sanki bedenindeki tüm kan çekilmişti. Sol tarafıysa kapkaraydı ve bir mumya derisi gibi kaskatıydı. Üstünde altın renkli bir elbise vardı ve yine altın renkli bir şal atmıştı omzuna. Göz delikleri bomboştu. Gözlerinin içine bakınca kendi ölümümü görür gibi

Tanrıça asabi bir ses tonuyla "Hayaletlerin nerede?" diye sordu.

oldum.

[129]

"Ben... Bilmiyorum," dedim. "Hayaletim yok ki."

Kadın bir şeyler homurdandı. "Herkesin hayaleti vardır. Herkesin hatırlamak istemediği bir ölüsü vardır. Suçluluk duygusu, korku. Neden senin hayaletlerini göremiyorum?"

Thalia ve Nico hala annelerine bakıyormuş gibi tanrıçaya bakıyorlardı. Ölümüne şahit olduğum diğer arkadaşlarımı düşündüm: Bianca di Angelo, Gecegölgesi Zoe ve Lee Fletcher bunlardan sadece birkaçıydı.

"Onlarla aramda bir sorun yok," dedim. "Beni rahat bırakın. Onlar hayalet değil bu arada. Şimdi derhal arkadaşlarımı rahat bırak!"

Kılıcımı Melinoe'ye savurdum. Tanrıça geri kaçıp öfkeyle kükredi. Arkadaşlarımın etrafındaki pus gitgide ko-yulaşıyordu. Tanrıçanın ne kadar dehşet verici olduğunun farkında değilmiş gibi hala boş boş ona bakıyorlardı.

Thalia "O da ne?" dedi. "Annem nerede?"

"Bu bir tuzak," dedi Nico. "Tanrıça bizi oyuna getirdi."

"Artık çok geç melezler," dedi Melinoe. Karanfilin bir yaprağı daha düştü. Geriye tek bir yaprak kalmıştı. "Bir anlaşma yapıldı."

"Ne anlaşması?" diye sordum.

Melinoe tıslar gibi bir ses çıkardı, galiba gülüşü böyleydi. "O kadar çok hayalet var ki genç melez," dedi. "Hepsi serbest kalmak istiyor. Kronos dünyayı ele geçirdiğinde gece gündüz ölümlülerin arasına karışacak, onları dehşete dü-

[130]

şüreceğim."

"Hades'in kılıcı nerede?" dedim. "Ethan nerede?"

Melinoe "Buralarda," diye yanıt verdi. "Sizi durdurmayacağım. Buna gerek yok. Çok yakında, Percy Jackson, yanında bir sürü hayalet olacak, işte o zaman beni hatırlayacaksın."

Thalia yayma bir ok yerleştirip tanrıçaya nişan aldı. "Yeryüzüne bir kapı açtığın takdirde Kronos'un seni ödüllendireceğini mi sanıyorsun?" dedi. "Seni Hades'in diğer hizmetkarlarıyla birlikte Tartarus'a hapsedecek."

Melinoe dişlerini gösterdi. "Annen haklıymış Thalia," dedi. "Sen gerçekten de öfkeli bir kızmışsın. Tek bildiğin kaçmak. Başka hiçbir işe yaramazsın."

Thalia oku tanrıçaya fırlattı ama Melinoe pusa dönüşüp ardında tıslamaya benzer gülüşünden başka bir şey bırakmadı. Thalia'nın oku kayalıklara çarpıp paramparça oldu.

Thalia "Aptal hayalet," diye mırıldandı.

Onun tanrıçanın sözlerinden çok etkilendiğini görebiliyordum. Gözlerinin çevresi kıpkırmızı olmuştu. Elleri titriyordu. Nico da sanki birisi suratına sert bir yumruk indirmiş gibi öylece orada dikiliyordu.

"Hırsız..." dedi. "Hırsız mağarada olmalı. Onu bir an önce — Tam o sırada karanfilin son yaprağı da düştü. Çiçek kararıp soldu.

"Artık çok geç," dedim.

Dağda bir erkek kahkahası yankılandı.

"Çok haklısın," dedi birisi. Mağaranın ağzında iki kişi duruyordu. Bunlardan biri tek gözü yamalı bir çocuktü, di-ğeriyse üç metre boyunda, dövmele, hapishane tulumu giymiş bir adamdı. Çocuğu tanıyordum, Nemesis'in oğlu Et-han Nakamura'ydı. Elinde henüz tamamlanmamış kılıcı tutuyordu. Kılıcın iki keskin kısmı vardı, Styks Nehri'nin çeliğiyle yapılmış, üstüne gümüşten iskelet desenleri işlenmişti. Kabzası yoktu ama keskin kısmının dibine altın bir anahtar iliştilmişti. Anahtar tıpkı Persephone'nin gösterdiği görüntüdeki andırıyordu.

Ethan'ın yanındaki dev adamın gözleri saf gümüşlendi. Eğri büğrü bir sakalı vardı; gri renkli saçlarıysa karmakarışıkta. Hapishane tulumunun içinde cılız ve perişan görünüyordu. Sanki son birkaç bin seneyi bir çukurun içinde geçirmiş gibi bir hali vardı. Ama bu görüntüsü bile insanı bir hayli ürkütüyordu. Aklıma Thalia'nın Iapetus hakkında söyledikleri geldi: ismi 'delici' manasına gelir, çünkü düşmanlarını bu şekilde öldürür.

Titan pis pis sırıttı. "Şimdi sizi yok edeceğim."» I

Ethan "Efendim!" diye haykırdı. Üstüne bir savaş pantolonu giymiş, omzuna da bir sırt çantası asmıştı. Göz yaması eğ-rilmiş, suratı is ve terle kaplanmıştı. "Kılıç bizde. Bence—"

[132]

"Evet, evet," dedi Titan sabırsızlıkla. "Aferin, Nawaka." "Adım Nakamura, efendim."

"Her neyse. Kardeşim Kronos'un seni ödüllendireceğinden eminim. Şimdi şu melezleri öldürmemiz gerek."

Ethan "Ama efendim," dedi, "henüz tam güce ulaşma-dnlz. Yukarı çıkmalı ve kardeşlerinizi yardıma çağırma-lyz. Bize sadece buradan kaçmamız emredilmişti."

Titan, Ethan'ın üstüne çullandı. "KAÇMAK MI? KAÇMAK MI DEDİN?" diye bağldı.

Yer zangırdamaya başladı. Ethan yere düşüp geriye uçtu. Hades'in henüz tamamlanmamış kılıcı da kayalıkların üstüne yuvarlandı. "E-efendim, lü-lütfen—"

"IAPETUS ASLA KAÇMAZ! Binlerce senedir buradan kurtulmayı bekliyorum. İntikam almak ve şu zavallıları öldürmek istiyorum!"

Titan mızrağını bana doğrultup hücumla geçti.

Şayet Titan tüm gücünü kullanmış olsaydı büyük bir ihtimalle mızrağını göğsümün tam ortasına saplayabilirdi. Yine de henüz güçsüz olduğu ve çukurdan yeni çıktığı halde hiç de fena değildi. Bir kasırğa gibi hareket ediyor, hızla koşuyordu. İlk hamlesinden ancak sıyrılmıştım ki mızrağı az önce üstünde durduğum kayayı delip geçti.

O kadar sersemlemiştim ki kılıcım bile zar zor tutuyordum. Iapetus mızrağı yerden aldı ama tam bana dönmüştü ki Thalia Titan'ın omzundan dizine kadar her yerini ok

[133]

yağmuruna tuttu. Titan kükreyip ona saldırmaya yeltendi. Yaralandığı için canı açıyormuş gibi değil de öfkelenmiş gibi bir hali vardı. Ethan Nakamura kendi kılıcını çekecekken Nico "Sakın ha!" diye bağırdı.

Ethan'ın önünde yer yarıldı. Uç silahlı iskelet dışarı çıkıp Ethan'ı geriye itti. Hades'in kılıcıyla hala yerde duruyordu. Kılıca bir uzanabilsem...

Iapetus mızrağıyla saldırıya geçti. Thalia hemen kenara sıçradı. Yayını bırakıp hançerlerini aldı ama Titan'la teke tek savaşıcak olursa uzun süre dayanamazdı.

Nico, Ethan'ı iskeletlerin eline bırakıp Iapetus'a saldırdı. Ben ondan daha öndeydim. Omzum neredeyse patlayacakmış gibi ağrıyordu ama Titan'a saldırmayı ve Dalgakıran'ı ona savurmayı başardım. Kılıcım Titan'ın baldırına isabet etti.

"AAHH!" Titan'ın baldırından altın renkli kan akmaya başladı. Iapetus arkasını döndüğü gibi mızrağının sapını bana savurdu. Geriye savruldu.

Kayalıkların yanına, tam Lethe Nehri'nin kenarına düştüm.

Iapetus üstüme hücum ederken "ÖNCE SEN ÖLECEKSİN." diye bağırdı. Thalia hançerlerinden fırlattığı elektrik dalgalarıyla Titan'ın dikkatini çekmeye çalıştı ama Titan'a zarar veremedi. Sanki Titan'a bir sivrisinek saldırmıştı. Ni-co Titan'a kılıcını savurdu ama Iapetus bakışlarını ona çe-

[134]
virmeden Nico'yu kenara fırlattı. "Hepinizi öldüreceğim! Sonra da ruhlarınızı Tartarus'un ebedi karanlığına hapsedeceğim!" diye bağırdı.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuyordu. Hareket bile edemiyordum. Biraz daha kımıldayacak olursam nehri boylayacaktım.

Yutkunup konuşmaya çalıştım. "Sen... Sen oğlundan da çirkinsin," dedim. Titan'la alay ediyordum.

"Atlas'ın neden o kadar aptal olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

Iapetus homurdandı. Mızrağını kaldırıp topallayarak öne doğru bir adım attı.

Gücümün yetip yetmeyeceğini bilmiyordum ama bir şeyler yapmalıydım. Iapetus mızrağını yere savurunca hemen kenara kaydım. Mızrak yeri delip geçmişti. Doğrulup Titan'ın gömleğinin yakasına yapıştım. Yaralandığı için dengesini bozabileceğimi düşünüyordum. Titan dengesini korumaya çalışırken bedenimin tüm ağırlığını öne vermeye çalıştım. Titan tökezledi ve düştü. Ancak bu arada panikle kollarıma tutunmuş, beni de Lethe Nehri'ne sürüklemişti.

FOŞŞŞŞ! Kendimi bir anda kapkara suların içinde buldum.

Poseidon'a beni koruması için dua etmeye başladım. Dibe batarken hala ıslanmadığımı fark ettim. Hala ismimi hatırlayabiliyordum. Dahası, hala Titan'ın yakasını bırak-

Nehir.

[135]

mamıştım.

Aslında nehrin akıntısı Titan'ı elimden alabilirdi ama nedense nehir etrafımda dönüp duruyor, beni Titan'la baş başa bırakıyordu.

Var gücümle nehirden çıktım. Sağlam kolumla Iape-tus'u da dışarı çektim. Nehir kıyısına yığılıp kaldık. Ben kupkuruydum ama Titan'ın her yerinden sular damlıyordu. Saf gümüşten gözleri birer ay gibi parılıyordu.

Thalia ve Nico şaşkın şaşkın yanımda dikiliyorlardı. Bu arada Ethan Nakamura mağarada son iskeletle savaşıyordu. Arkasını dönüp Titan'ın sere serpe yerde yattığını görünce şok geçirdi.

"E-efendim?" diye seslendi.

Iapetus doğrulup ona baktı. Sonra bana bakıp gülümsedi. "Selam," dedi. "Kimim ben?"

"Arkadaşımın," deyiverdim, "ismin de... Bob."

Titan halinden memnun gibiydi. "Arkadaşın Bob!" dedi.

Ethan işlerin pek de umduğu gibi gitmediğini fark etmişti. Hades'in kılıcının yerde olduğunu gördü ama kılıca uzanamadan ayaklarının dibine gümüş bir ok saplandı.

"Kusura bakma evlat," dedi Thalia. "Bir adım daha atarsan ayaklarını kayaya mıhlarım, ona göre."

Ethan dosdoğru Melinoe'nin mağarasına koşmaya başladı. Thalia sırtına nişan almıştı ki "Bırak gitsin," dedim.

Thalia yüzünü ekşitip yayını indirdi.

[136]

Ethan'ı neden kurtarmak istediğimi bilmiyorum. Sanırım o gün yeterince savaşmıştık, işin aslı onun için üzülüyordum. Kronos'un yanına gidip de olanları anlattığında başı zaten yeterince derde girecekti.

Nico telaşla Hades'in kılıcını yerden aldı. "Başardık," dedi. "Gerçekten de başardık."

"Sahi mi?" dedi Iapetus. "Ben de yardım ettim mi size?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet Bob," dedim. "Harikaydın."

Hades'in sarayına öyle bir hızla gittik ki anlatamam. Ni-co'nun bir hayaletle haber yollaması üzerine üç Furia birkaç dakika sonra yanımda belirdi ve bizi saraya kadar taşıdı. Titan Bob'u da

taşımdan pek hoşnut kalmamışlardı ama onu geride bırakmaya gönlüm elvermedi. Özellikle de om-zumdaki yarayı görünce "Uf olmuş," deyip iyileştirmek için dokunduğunda onu geride bırakamayacağımı biliyordum.

Her neyse, Hades'in taht odasına vardığımızda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ölülerin Tanrısların kemiklerden yapılmış tahtına oturmuş, alev alev yanan gözleriyle bizi süzüyor, sanki bize nasıl işkence edeceğini düşünüyor gibi kara sakalını sıvazlıyordu. Persephone de yanındaki tahtta oturuyordu. Nico maceramızı anlatırken Persephone'ne hiçbir şey söylemedi.

Kılıcı geri vermeden önce Hades'in kılıcı tanrılara karşı kullanmayacağına dair Styks Nehri üzerine yemin etmesini istedim. Hades önce buharlaştırmak istiyormuş gibi bana baktı ama sonra dişlerini sıkarak yeminini etti.

Nico kılıcı babasının ayaklarının dibine bırakıp eğildi ve onun bir şeyler demesini bekledi.

Hades ise karısına dönüp "Emirlerime karşı geldin," dedi.

Neden bahsettiğini anlayamadım. Persephone kocasının öfkeli bakışlarına hiç aldırış etmiyormuş gibi hareketsiz bir biçimde tahtında oturuyordu.

Hades tekrar Nico'ya döndü. Bakışları bir an için azıcık yumuşar gibi oldu ama yine de çok öfkeli görünüyordu. "Bundan kimseye söz etmeyeceksiniz," dedi.

"Peki efendim," dedi Nico.

Tanrı bana baktı. "Arkadaşların dillerini tutamayacak olurlarsa onları kesip biçirim, haberin olsun." "Elbette," dedim.

Hades sonra bakışlarını kılıca çevirdi. Gözlerinden büyük bir öfke ve bir şey daha okunuyordu.

Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum ama bu ifade açıklığı sanırım. Parmaklarını şaklattı.

Furialar tahtın üstüne tünedikleri yerden aşağı kondular.

Hades onlara "Kılıcı demirhaneye götürün," dedi. "Kılıç tamamlanana dek orada bekleyin, sonra da kılıcı tekrar bana getirin."

Furialar kılıcı alıp havada süzıldüler. Acaba bugün Hades'e yardım etmemin bedelini ne zaman ödeyeceğim diye

[138]

düşünmeye başladım. Hades yemin etmiş olsa da bunu tutmamanın bir yolunu bulabilirdi.

"Çok akıllısınız efendim," dedi Persephone.

"Akıllı olsaydım seni odana kitlerdim," diye kükredi Hades. "Şayet bir daha emirlerimi çiğnersen—"

Ancak lafını bitirmedi. Parmaklarını şaklatıp karanlığa karıştı.

Persephone her zamankinden de solgun görünüyordu. Önce elbisesini düzeltti, sonra da bize döndü.

"Aferin size melezler," dedi. Elini sallayınca ayaklarımızın dibinde üç tane gül belirdi. "Bunları ezerseniz yeryüzüne geri dönebilirsiniz. Tanrı Hades size teşekkür eder."

"Ya, ne demezsin," dedi Thalia.

"Kılıcı yapmak sizin fikrinizdi," dedim. "Bize bu görevi verdiğinizde Hades o yüzden yanımızda değildi. Hades kılıcın kaybolduğunu bilmiyordu. Hatta kılıcın var olduğunu bile bilmiyordu."

"Saçmalık," dedi Persephone.

Nico yumruklarını sıkı. "Percy haklı," dedi. "Hades'in bir kılıç yapmasını istedim. O da seni reddetti. Bunun çok tehlikeli olabileceğini biliyordu. Diğer tanrılar kılıçtan haberdar olunca ona asla güvenmeyeceklerdi. Böylelikle güç dengesi bozulacaktı."

"Sonra kılıç çalındı," diye devam etti Thalia. "Hades değil, sen Yeraltı Dünyası'nı kilit altına aldın. Ona neler ol-

duğunu anlatamazdın. Hades'in haberi olmadan kılıcı geri getirmen gerekiyordu. Bizi kullandın." Persephone dudaklarını ıslattı. "Önemli olan, Hades'in kılıcı kabul etmiş olması," dedi. "Kılıcın tamamlanmasını sağlayacak ve kocam Zeus ya da Poseidon kadar güce kavuşacak. Krallığımızı Kronos'a ya da başka tehditlere karşı koruyabileceğiz."

"Biz de size paşa paşa yardım ettik," dedim keyifsizce.

"Bize gerçekten de çok yardım ettiniz," dedi Persephone'ne. "Sessiz kalmanız karşılığında size—"

"Kes artık," dedim. "Seni Lethe Nehri'ne atmadan önce kes sesini. Bob bana yardım eder nasıl olsa. Değil mi Bob?"

Iapetus sevinçle "Bob sana yardım eder," dedi.

Persephone'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ardında bir papatya yağmuru bırakarak gözden kayboldu.

Nico, Thalia ve ben Asphodel Tarlaları'na bakan bir balkonda vedalaştık. Titan Bob içeride kalmış, kemiklerden oyuncak bir ev yapıyor, ev her yıkıldığında kahkahalara boğuluyordu.

"Ona ben göz kulak olurum," dedi Nico. "Artık kimseye zarar veremez. Belki... Bilmiyorum. Belki ona iyi bir şeyler yaptırmak bile mümkün olabilir."

"Burada kalmak istediğinden emin misin?" diye sordum. "Persephone hayatını çekilmez kılmasını sonra?"

[140]

"Kalmalıyım," dedi Nico ısrarla. "Babamla yakınlaşma-lıyım. Onun çok daha iyi bir danışmana ihtiyacı var."

Buna itiraz edemedim. "Tamam, ama bir şeye ihtiyacın olursa—"

"Seni ararım," dedi. Sonra ikimizin de elini sıktı. Tam gidecekken bir kez daha bana döndü. "Percy, teklifimi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu. "Evet, hala düşünüyorum," dedim.

Nico tamam manasında başını salladı. "Tamam, hazır olduğunda konuşuruz," dedi.

Nico gittikten sonra Thalia "Ne teklifinden bahsediyor?" diye sordu.

"Geçen yaz bana söz ettiği bir şey," dedim. "Kronos'la savaşmanın bir yolundan bahsetmişti de. Çok tehlikeli. Bugünlük yeterince tehlikeye atıldım sanırım."

Thalia başını salladı. "O halde akşam yemeğine hazırlan bakalım!" dedi.

Gülümsemeden edemedim. "Onca şeyden sonra hala aç mısın?" diye sordum.

"Hey," dedi Thalia, "ölümsüzlerin de yemek yemesi gerek. Gidip bir çizburger yeriz diye düşünüyordum."

Ve sonra bizi yeryüzüne döndürecek olan gülleri ezdik.

SEYGİLİ GENÇ MELEZ.

Melez Kampı başkatibi Rick Riordan'ın hazırladığı bu kılavuz kitap sana rehberlik etmenin yanı sıra Percy Jackson'ın daha önce yayınlanmamış üç yeni macerası, kamptan en sevdiğin karakterlerle eğlenceli söyleşiler ve daha pek çok şey içeriyor.

Beş kitaplık Percy Jackson ve Olimposlular serisinin dışında yer alan bu kitaptaki öyküler, *Labirent Savaşı* ile *Son Olimpostu* kitapları arasındaki zaman diliminde geçiyor. Genç yarı tanrılar Kronos'la savaşmadan önce neler yaşadılar, birbirleri hakkında neler söylediler, hepsini öğreneceksin.

Percy Jackson'ın dünyasındaki her şeye hakim olmak ve otoriteni konuşturmak istiyorsan bu kitabı kaçırmamalısın. *Melez Dosyaları*, sevilen karakterlerin resimli kimlik bilgileri ve Olimpos tanrılarının güç çizelgesi ile birlikte genç bir yarı tanrı için tehlikelerle dolu bu dünyada hayatta kalmanın ipuçlarını veriyor.

EFSANEVİ MACERA BU KİTAPLARDA

ALAMUT

Doğan Egmont